Akbaba

Eisenhower — Hazır ol!...
Avrupa Ordusu — Aman Generalim, iki ayağımı bir pabuca sokma!...

000461

Eşsiz Mecmua

AYDABİR

Mart Sayısında:

Parasız ilâve: Evlilikte cinsî hayat!

İMZALAR:

Faruk Natiz Çamlıbel

★

Peyami Safa

★

Reşat Nuri Güntekin

★

İzzet Melih Devrim

★

Kerime Nadir

★

Reşat Ekrem Koçu

★

Adnan Tahir

★

Nihal Yeğinobalı

YAZILAR

Yusuf'la Zelîyha

«Son yılların en güzel şiiri»

★

Arabacı Güzeli

«Osmanlı tarihinden kanlı bir yaprak»

★

Hocamız Burhan Felek

«Burhan Felek'le güzel bir ropörtaj»

★

Talât Paşa Nasıl Şehit Edildi?

«Refikasının ağzından dinleyiniz»

★

Ann Blyth - Güzel Yıldız

Evlenmekten korkuyor mu?

★

3 Meşhur Terzimizle 3 Röportaj

Selim Emre, Nedret, Maksut
En güzel modellerini Aydabir'e hediye ettiler!

★

Geco Gelen Kadın

«Harikulâde nefîs, meraklı bir hikâye»

Futbolda hiç yenilmiyen Türk takımı!

000462

Akbaba

Sayı : 51 — Cilt : 2 — 26 ŞUBAT 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Kadın Selâmları

Kadın selâmlarına dikkat etti niz mi? Ama, modern ve kibar kadın selâmlarına! Hiç bir mak sat için olmayan, sadece nezaket ve terbiye icabı selâmlara... Sevgiyle iki büklüm eğilişlere karşılık verilen selâmlara! «Kadınlar erkeklere baş eğmez!» meselesi bu selâmlara da karıştı! İstisnaları var, fakat çoğu, hafifçe de olsa başlarını eğmiyor ve sizi şımartmamak için gülümsemiyor da... Dudaklarda bir tebessüm olan eski selâmlar uçtu, burunların uçlarına kondu.

Modern ve kibar kadınlar, erkeklere el öptürmenin verdiği bir küçümserlikle bir parçacık burunlarını kırıştırıyorlar, o kadar... Bu bir selâmdır. Şapkanızla yerleri süpürerek bunu almalısınız, yaşınızı, mevkiinizi, ayda kaç para kazandığınızı bu selâmlarda hissede ede gidersiniz. İçinizde bir tokat yemiş gibi bir üzüntü burkulur.

Bir kabahatiniz mi vardı? Bir terbiyesizlik mi yapmıştınız? Başındaki acaip şapkasını mı, arkasındaki kıymetli mantosunu mu, saçının boyasını mı, dudağının rujunu mu beğenmemiştiniz? Bir sebep arıyorsunuz? Hayır, hiç biri değil. Belki de nazik bir selâmla karşılaşınca sevincinizden düşüp bayılacağınızı düşünmüş olmalıdır. Çünkü modern ve kibar bir kadının bu şekilde selâmına nail olmak o derece görülmemiş, işitilmemiş bir şey...

Erkeklerin kadınlara asla müsavi olmadığı yer işte bu selâmlardır. Orada muaşeret kaideleri kıymetini kaybeder. Saygı ve nezaket karşılıksız kalır ve küstahlığa pek benziyen bir kibirlilik zarafet sayılır. Orada her iki cinsin vasıfları değişmiştir: Kadın, sert, kaba, hoyrat, somurtkan bir mahlûktur. Erkek, ince, nazik, utangaç bir çocuk. Biri âdeta nalçalarının sesi duyulan bir yürüyüşle geçip gider, öbürü parmaklarının uçlarına basa basa, iki büklüm...

Türk cemiyetinde modern ve kibar kadın tipi asıl şahsiyetini bulamadığı için kendileriyle bir muaşeret buhranı geçirdiğimize inanıyordum. Bu selâmlar, hâlâ onun devam ettiğini gösteriyor!

Orhan Seyfi ORHON

Düetto

Aldı Beşe:
Benim adım Veli Beşe,
Karışırım her bir işe.
Politika tavlasında
İhtiyacım var düşeşe!

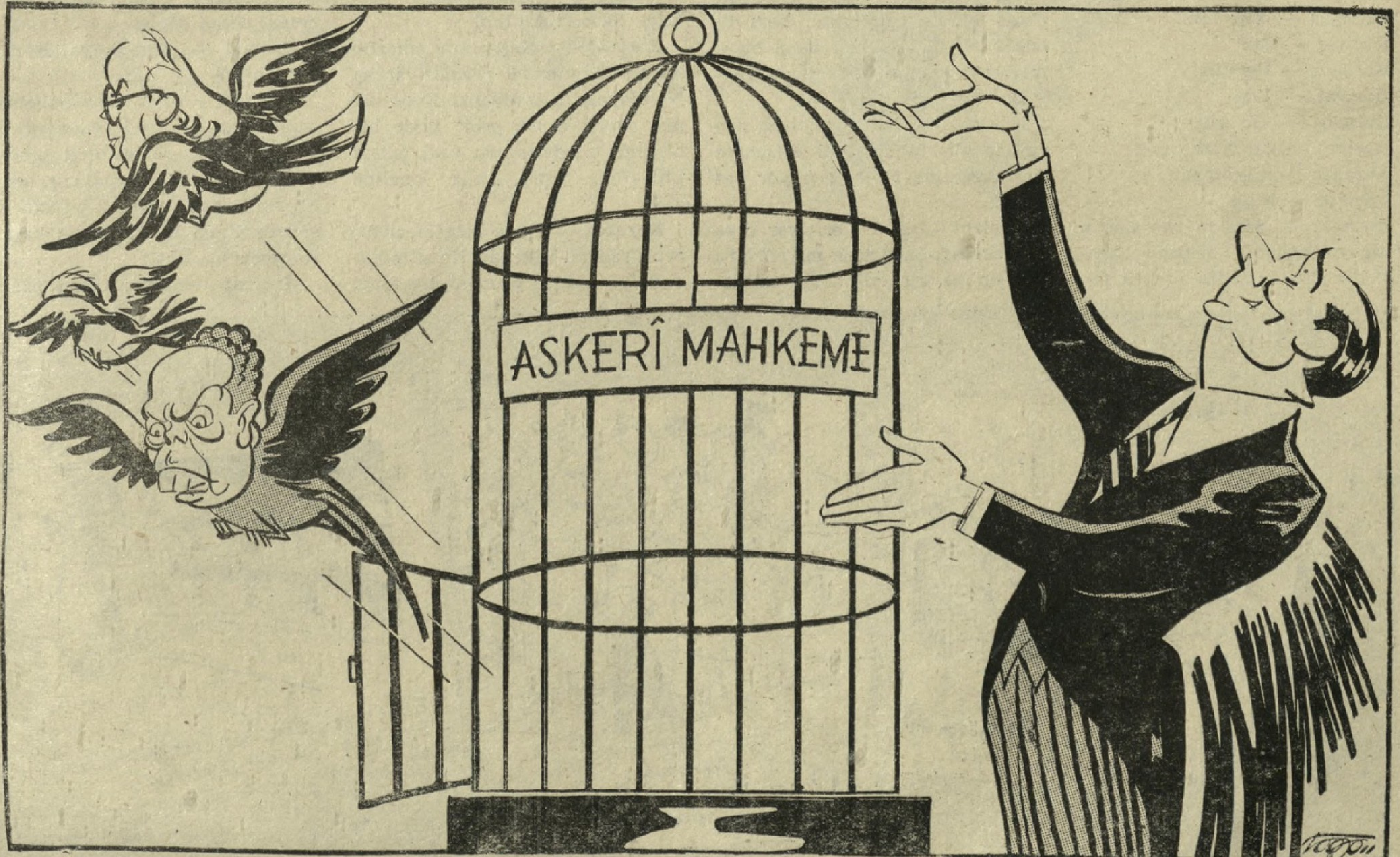
Aldı Başar:
Benim adım Hamdi Başar,
Kırdığım pot bini aşar,
Söylediğim nutuklara
Kimi güler, kimi şaşar!

Aldı Beşe:
Çıkma Adnan'ın yoluna,
Geçme sağına, soluna,
Telli pullu gelin olsan
Seni o takmaz koluna!

Aldı Başar:
Yine çoğaldı kederim,
Nedir benim bu kaderim?
Girdim bir zorlu koşuya:
Ha pederim, ha pederim!.

ÇİMDİK

BASIN DÂVALARINA ASKERÎ MAHKEMELERDE BAKILMIYACAK : (Gazeteler)

— Azat, buzat, 954 de beni gözet!...

3
000463

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

DÖRDÜNCÜ FASIL

Hacivat — Karagözüm, müjde! Bir iş daha buldum!

Karagöz — Hay Allah razı olsun. Para işi mi bari?

Hacivat — Hem de ne paralı, ne paralı?

Karagöz — Ayda şöyle altmışar papeli kıvırır mıyız, dersin?

Hacivat — (Öfkeli) Sus, bir daha ağzından böyle bir söz işitmiyeyim!

Karagöz — Darılma, Hacivat, elli olsun!

Hacivat — Sus, diyorum sana!

Karagöz — Kırk olsun!

Hacivat — Sus, Karagöz, sus!

Karagöz — İş inada bindi demek! Ulan peki! Yirmi olsun, on olsun!

Hacivat — Susmıyacak mısın?

Karagöz — Ne o, üste biz mi para vereceğiz?

Hacivat — Hayır, Karagözüm, anlamıyorsun, ayda altmışar lira ne demek? Şerefimizi, itibarımızı kırıyorsun!

Karagöz — Ya, öyle mi? Affedersin, ters anlamışım, Hacivat, yukarıya çıkayım öyleyse: Yüz olsun!

Hacivat — Çık!

Karagöz — Yüz elli!

Hacivat — Çık!

Karagöz — İki yüz!

Hacivat — Çık!

Karagöz — Üç yüz!

Hacivat — Çık, daha çık!

Karagöz — Çıkamam!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Safram var, başım dönmeye başladı! Kuzum Hacivat, biz seninle irtifa rekoru mu kıracağız, yoksa iş mi yapacağız?

Hacivat — İş yapacağız ama, şerefimizle mütenasip bir iş! Ne ye hep yüzlerde dolaşıp duruyorsun?

Karagöz — Dibe batarsam bir daha çıkamam diye korkuyorum!

Hacivat — Gevezeliği bırak, bir sıfır koy önüne!

Karagöz — Koydum!

Hacivat — Ne oldu?

Karagöz — Sıfıra sıfır, elde bir şey yok!

Hacivat — Seninle ciddî bir iş yapılmıyacak, Karagöz! Yüzün önüne bir sıfır koy, dedim!

Karagöz — Peki, koyuyorum!

Hacivat — Ne etti?!

Karagöz — Ne ettiyse bize bu züğürtülük etti, Hacivat! Sen de, den de meteliksiz olmasak, böyle karabatak gibi hülyalara dalıp çıkar mıydık?

Hacivat — Hülya değil, Karagözüm, hakikat! Hem de öyle bir hakikat ki, nah işte, avucumun içinde!

Karagöz — Bakayım, avucunun içinde ne var? Sinek mi avlıyorsun?

Hacivat — Canım Karagözüm, seninle ciddî konuşulmıyacak mı? Ciddî bir iş, diyorum, hem de çok ciddî bir iş! Eğer bana inanmiyorsan niçin benimle iş yapmak istiyorsun?

Karagöz — Darılma, yahu, zenginliğe alışkın değilim! Kazancın bu derecesine aklım ermiyor ves selâm!

Hacivat — Aklın ermiyor diye kazancımızı bırakacak mıyız? Yüzün önüne bir sıfır koy, demiştim. Koy, bakalım, ne etti?

Karagöz — (**Baygın baygın içini çekerek**) Bin!

Hacivat — Yetmez, bir sıfır daha koy!

Karagöz — Eyvah!

Hacivat — Ne oldun, Karagözüm?

Karagöz — (**Kendinden geçmiş**) Sıfırı tükettim!

Hacivat — (**Kaşkolunu çıkartıp Karagözün yüzünü rüzgârlıyarak**) Ne oluyorsun, Karagöz? Evde kalmış sinirli kızlar gibi ikide bir bayılma modasını da yeni çıkarttın! Hah, şöyle, biraz kendine gel!

Karagöz — Bana bak, Hacivat, artık sabrım tükendi! Ne sıfır korum, ne yukarı çıkarım, ne aşağı inerim! Eğer biraz daha lâfı uzatırsan (**Yumruğunu kaldırarak**) tepene inerim ha!... Ne iş yapacağız, onu söyle!

Hacivat — Çok kârlı bir iş!

Karagöz — Anladık ama, ne?

Hacivat — Önce şu yumruğunu indir de öyle söyliyeyim!

Karagöz — (**Yumruğunu indirerek**) Peki, söyle!

Hacivat — Amerikaya dolmuş yapacağız!

Karagöz — Ne? Demindenberi beni bunun için mi çıkartıp indirdin! (**İki yumruğunu birden kaldırarak**) Seni mendebur, seni! Karşında beni züğürt buldun da eğleniyorsun, ha! (**Hacivat kaçar, Karagöz kovalar.**)

Hacivat — Aman Karagözüm,

Komedi — Neye ağlıyorsun?
Dram — Halimize!... Ya sen neye gülüyorsun?.
— Ben de halimize!...

Bekçi — Ulan ne uyuyon. Görmüyon mu, vazifede değil, dersteyiz!..

Avrupada:
— İstanbul Valisi herhalde öbür tayyare ile gelecek!.

— Ekmeklere yabancı madde karıştırıyormusunuz?
— Eh biraz un karıştırıyoruz!.

000464

insaf et! Merhamet et! Anlamadan, dinlemeden üstüme hücum etme! Ben de senin kadar züğürtüm! Neden seninle eğleneyim?

Karagöz — (**Durur, nefes nefese**) Peki, Amerikaya dolmuş yapmak ne demek? Taksim mi, yoksa Sirkeci mi mu?

Hacivat — Ah Karagözüm, dün yadan haberin yok! Senin, o Taksim, Sirkeci, dolmuş dediğin şey, çocuk eğlencesi oldu! Şimdi bizde bile Bursaya, Ankaraya, Adanaya vızır vızır dolmuşlar işleyip duruyor!

Karagöz — Öyle ama, biz neredeyiz, Amerika nerde?

Hacivat — O dediğin eskidendi. Amerika şimdi, burnumuzun dibi! Gazete de mi okuduğun yok! İngiliz uçakları Amerikaya dört saatte gidip geliyor. Hava postası var, deniz postası var, telefonu bile var! Canın sıkıldı mı, çevir numarayı, bul Nevyorku ahbabını, çıtır çıtır konuş!

Karagöz — Peki, biz Amerikaya dolmuşu uçakla mı yapacağız?

Hacivat — Ne münasebet? Bir külüstür teknecikle!

Karagöz — Ulan, bir külüstür teknecikle o koskoca umman nasıl geçilir?

Hacivat — Vah, vah, Karagözüm, yaşına göre çok cahil kalmışsın! Atlantiği tek başına sandalla da, salla da geçtiklerinden de mi haberin yok? Daha geçenlerde bizim (**Rüyam kotrası**) da geçmedi mi?

Karagöz — Onu karıştırma, Hacivat! O bir karışık ismi fail! Biz, Amerikaya gidecek o tekneyi nereden bulacağız? Hangi parayla alacağız?

Hacivat — İlâhi Karagözüm, alacağımız tekne, eskiden Denizyolların aldığı Etrüsk gibi bir şey olduktan sonra, böyle bir sefer için kimden istesek bize bedava verir!

Kagöz — Bu iş ne getirir?

Hacivat — Hesap et, Karagözüm: Bin beş yüz lira uçak, biz dolmuşa beş yüz lira alsak, yüz kişide elli bin, iki yüz kişide yüz bin lira...

Karagöz — Yok, yok, Hacivat! Bir defa beni deniz tutar, istemem! Sonra da bu kadar para ahlâkımı bozar, onu da istemem! Baksana, apartman sahipleri memlekette çoğaldığı için, Mecliste kiracılara karşı ekseriyeti kazandılar. Daha fazla para alalım diye, biçareleri sokağa atmıya kalktılar. Bizim elimize fırsat geçince kimbilir neler yaparız! Sen bize daha az kârlı, daha helâlinden bir iş bul!

Hacivat — Öyle ise, Karagözüm, müsaade et, biraz düşüneyim!

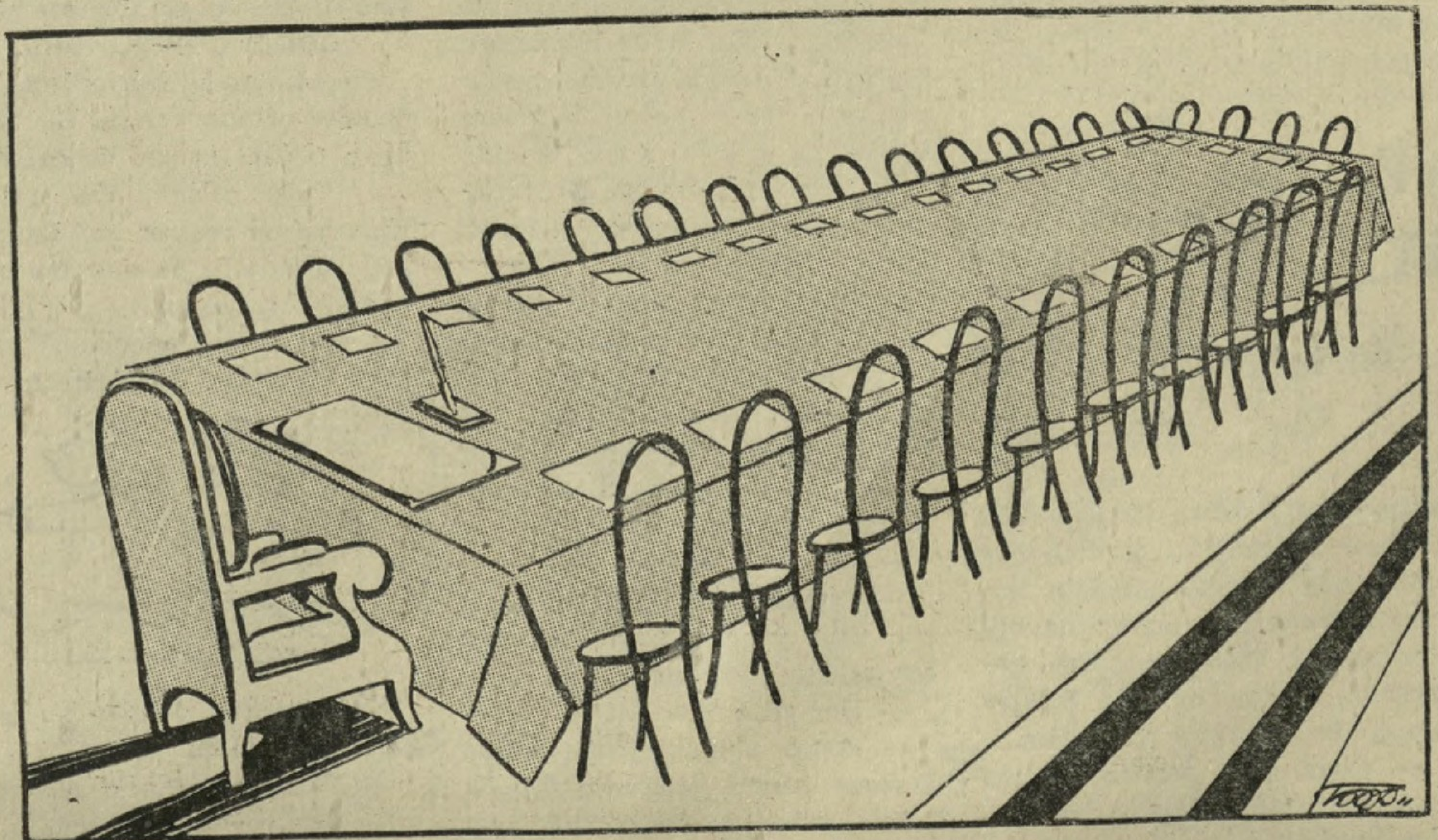
— Dördüncü faslın sonu —

AKBABACI

KIRTASİYECİLİK :

— Elindeki evrakı tarih ve numara sırasiyle birer birer sepete at!...

Beşyüzüncü fetih yılını kutlama heyeti toplantı halinde!...

000465

İstanbul Notları

Derdi çok bir adam!

Tam da Galatasaray'ın önünde karşılaştık... Ne zamandanberi görmemiştim. Adetâ biti kanlanmış derler ya... İşte o hale gelmiş, yüzü renklenmiş, hattâ hafif bir göbek bile bağlamıştı.

— Nerelerdesin yahu? Diye sordum. Kaç senedir görüşemedik. Ne yapıyorsun, ne ediyorsun, ne işlerle meşgulsun?.

Derin derin içini çekti:

— Âvare günlerime, meteliksiz, züğürt zamanlarıma hasret çekmekle meşgulüm... dedi.

— Gel şurada oturalım, hem iki tek atarız, hem hoşbeş ederiz biraz...

Daha beter içini çekti:

— Aaaah... nerde o günler... Vaktim mi var kardeşim, vaktim mi var?

— Bari yarın geçerken yazıhaneye uğra da görüşelim yahu...

Yüzü ağlamaklı oldu:

— Aaaahh... Ne kadar isterdim birader, ne kadar isterdim. Ama vakit var mı ki?

— Bu kadar vaktin yok da ne diye yaya gidiyorsun? Acelen varsa otobüse bin...

— Aaaahh, imkânı mı var kardeşim? Gideceğim yerden otobüs geçmiyor ki. Rıhtıma ineceğim dörtnala... Filânca Bakan İzmirden geliyor, onu karşılıyacağım.

— Akraban mı o Bakan ?

— Aaahh, nerede o günler azizim, nerede o günler. Keşke akrabam olsa. Daha beter: tanıdık!

— Ya... Vah vah. Maiyyetinde mi çalışıyorsun?

— Aaah, imkânı olsa da çalışsam. Sadece lâfını edeceğim. Radyo röportajım için. Oradan doğru Patagonya sefaretinin kokteyline

yetişeceğim. Oradan Parkoteldeki defileye uçacağım, oradan eski halkevinde açılacak serginin kurdelesini keseceğim, oradan davetli olduğum bir akşam yemeğine koşacağım, oradan Komedi Tiyatrosunun ilk temsiline gideceğim...

— Yarın sabah telefon edemez misin bana? Sözleşirdik...

Bir yandan mahut «Aaaahh» ı çekerken, öbür yandan cebinden bir küçük defter çıkarıp yarını buldu:

— Maalesef, sekizden on bire kadar yirmi üç yere telefon etmem lâzım. Telefonların hali malûm. Her biri onar dakika çekse, iki yüz otuz dakika, yani üç saat elli dakika eder. Onları yetiştireceğim şüpheliyken sana nasıl söz vereyim? Tam 11 de Vilâyetteki toplantıya iştirak etmem, oradan Cemiyet idare heyeti içtimaına katılmam, oradan Çapa Enstitüsüne atlamam, oradan Kurtuluştaki aşocağı tevziatını görmem lâzım. Öğleden sonra...

— Dur yahu, nefes al azıcık. Senin ömrün gece gündüz oradan oraya koşmakla mı geçer?

— Aaahh kardeşim aahh... Yalnız gündüzleri koşmakla geçiyor bereket versin. Geceleri hep sinema ve tiyatrolardayım.

— Aman ne saadet...

— Aaaahh, hele onu hiç sorma. Saat yarıma kadar mânasız bir piyesi seyredip...

— Her gece mi?

— Aşağı yukarı... Saat altıda Fransız trupu, dokuzda Küçük Sahne, ertesi gece Komedi Tiyatrosu, daha ertesi gece Dram, daha ertesi gece Muammer, daha ertesi gece Ses, daha ertesi gece «Kocamı nasıl doğradım» filminin prömiyeri...

Nefesim daralmıştı. Ancak, sormuşum:

— Kuzum, sen ne iş yaparsın?

— Gazeteciyim...

Cevabını hayal meyal duymuşum. Gözlerimi eczahanede açtım.

UCUZLUK!..

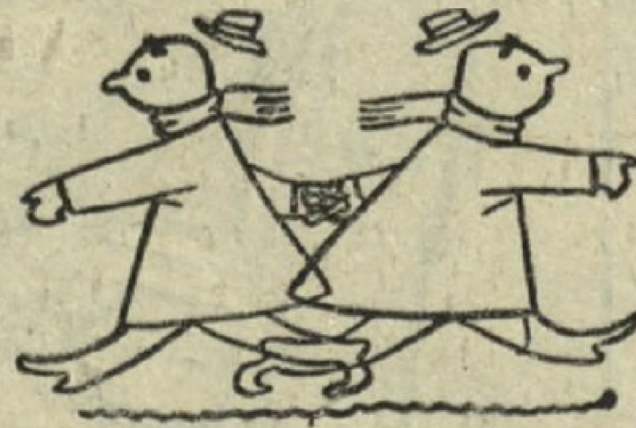
OOOH! ÇOK ŞÜKÜR!..

Eminönünden geçiyordum. Birdenbire ortalık karıştı. Bir adam, avazı çıktığı kadar haykırıyordu:

— Tutun ulan... Vay it vay... Ulan bu ne cesaret be? Eminönü meydanında da bu olur mu ulan? Kaçıyor, tutun şu iti...

— Ne olmuş, ne olmuş?

— Kimbilir hangi herzevekil,

bıçak mı attı, tabanca mı çekti, adam mı vurdu nedir?

— Yakalayın, vurun, öldürün...

— Kaçıyor, kaçırmayın...

— Tabanca yok mu? Ateş edin yahu, poliiiis, poliiis...

Ben de kalabalığa karıştım.. Her kafadan bir ses çıkıyordu:

— Neden vurmuş?

— Vurmamış, ısırmış...

— Neden ama?

— Öteki inkılâpçıymış... Beriki...

— Sakın Büyük Doğucu olmasın?

— Vay mel'un vay... Bari kaçırmasaydılar...

— Bir de ipini koparıp kaçtıysa yedi mahalleye zararı dokunur...

— Ne olmuş, Necip Fazıl mı kaçmış?

— Hayır, birini ısırmış...

— Kimmiş ısıran?

— Göremedim ama...

Derken bir silâh patladı. Acı, acı çığlıklar duyuldu.

— Hah, vurdular...

— Vay itoğlu it...

— Yobaz, ticanî...

Uzaktan biri seslendi:

— Değil, değil,.. Kuduzmuş...

— Kuduz muymuş?

— Evet, ısıran kuduz bir köpekmiş, vurdular...

Herkes derin bir nefes aldı:

— Ohhh! Çok şükür, gebermiş, köpekmiş!..

— **İstanbul Muhabiri** —

000466

Cesaret !..

Leylâ,, evleneceği adamda aradığı meziyetleri sayıyordu:

— Zengin olmasa da olur. Ama, cesareti olmalı...

Rıza tasdik etti:

— Merak etme, cesareti olmayan zaten seni alamaz...

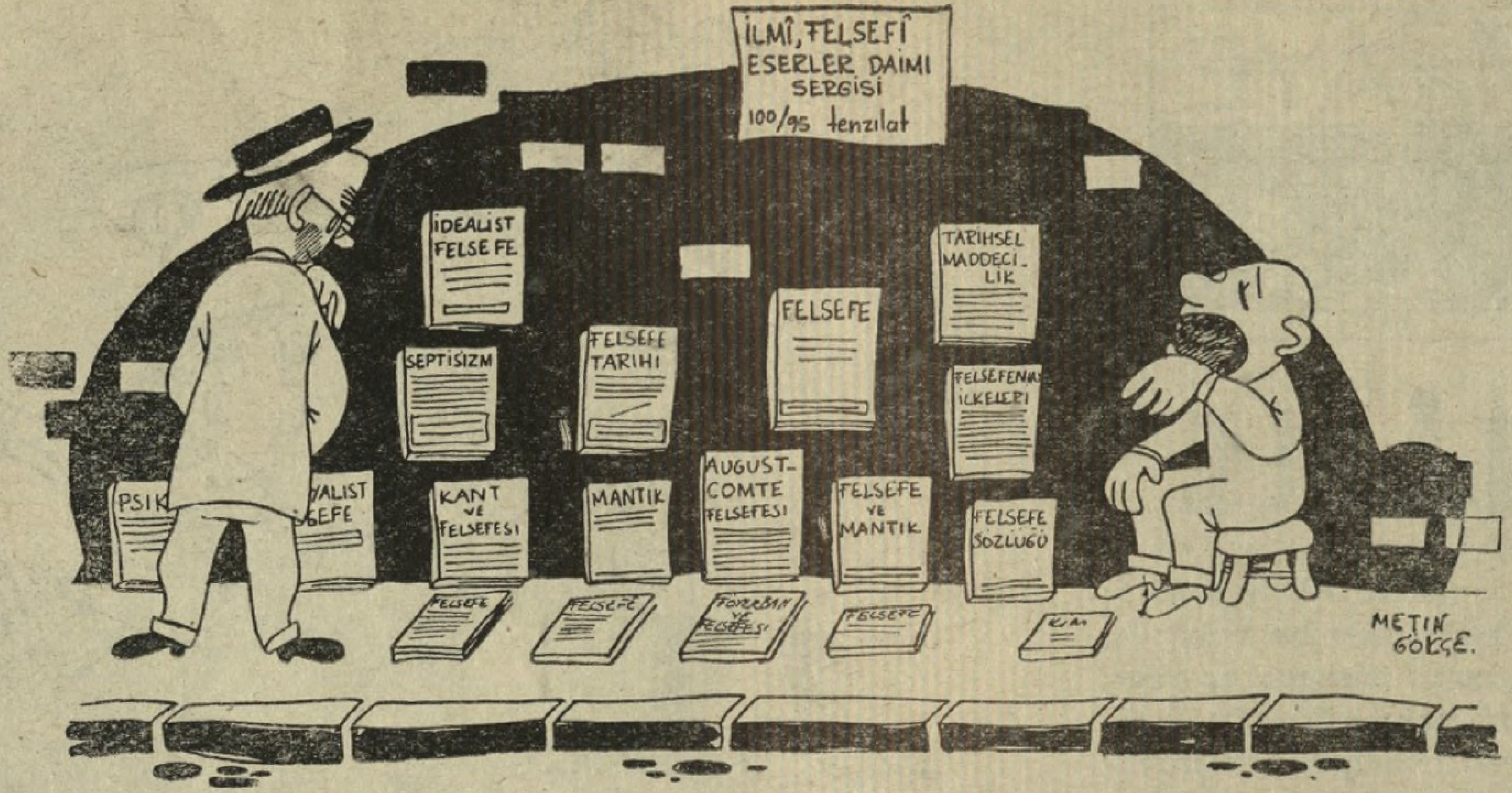
GEÇİM

Çallı İbrahim, o akşamı bir ahbap sofrasında geçirmişti. Geceyarısına doğru, ev sahibi sordu:

—Nasıl üstad, dünyadan memnun musun ?

Üstad güldü:

— Tabii memunum, dedi, dünya da dönüyor, ben de dönüyorum!

KALDIRIM FELSEFESİ!..

Kısakürekle kısa bir röportaj...

Akşam üstü, trene binmek için Haydarpaşa garına girdiğim zaman bir de ne göreyim. Necip Fazıl Kısakürek, elinde seyahat çantası, şen, şatır, ferih ve fuhur, yanında müritleri, asker ve sivil dostları, Haydarpaşa - Adana ekspresine binmiyor mu? Gözlerime inanamadım. Benzetiyor muyum acaba, dedim? Hayır, o. Tâ kendisi!

Adeta koltuklanarak vagonuun basamağına atladı. Biraz sonra da, pencereden başını uzatıp kendisini teşyie gelenlerle konuşmaya başladı. Şaşırdım kaldım.

Ben onu, bir ay kadar önce hapishanede ziyaret etmiştim. Bana yüksekten atıyor, diyordum. Sözlerini Akbaba'ya yazmıştım: Gûya hapishaneye dokuz aylık mahkûmiyetini çekmek için gelmemişti. Günahkâr ruhlar üzerinde tetkikat yapmak için gelmişti. Manevi derecesini, mürşitliğini deneyecekti! Onun ruh kuvveti karşısında bu demir kapılar hiçti. İstese bir nefeste bütün mânialar ortadan kalkıverirdi ve o tıkır tıkır, Ankara caddesinde yürür gibi çıkar girerdi...

Vay canına, söyledikleri doğru imiş! İşte, elinde çantası, etrafında dostları, trenle seyahate çıkmış gidiyor. Gazeteleri takip etmedim ama, Meclisten onun için hususî bir af çıkmadığını biliyorum. Başka türlü bu iş nasıl olur?

Beni görünce:

— Ay, dedi, sen de mi teşyie geldin? Ne zahmet ettin, Akbabacı? Bu seyahatimi gizli tutmaya çalışıyordum. Ama gazeteler gevezelik ettiler!

Yalan söylemeğe utanarak yutkundum.

— Necip Fazılcığım, affedersin. Ben seni teşyie gelmedim. Çünkü hiç bir şeyden haberim yoktu!

— Gazete okumuyor musun?

— Okumuyorum gibi bir şey! Daha tuhafını söyliyeyim? Ben seni hâlâ hapishanede sanıyordum! Eğer seni burada gözlerimle görmesem çıktığına inanmazdım!

Bir tuhaf gülümsedi. Yüzünde çeşit çeşit tikler uçmaya başladı:

— Şimdi inandın mı?

— İster istemez. Ne tarafa gidiyorsun?

— **Şöyle, Malatyaya** doğru!

— Aman Necip Fazılcığım, doğrusunu yine sen bilirsin ama, o taraf senin için biraz tehlikeli değil mi?

— Tehlike bize gelmeğe cesaret edemez. Onun için biz tehlikeye gider, onu hayıra kalbederiz!

Sustum. Ne deyim? Daha doğrusu ne diyebilirim? Saatime baktım. Ekspresin kalkmasına yirmi dakika var.

— Necip Fazılcığım, istasyonda birer kahve içsek mi? Biraz başbaşa konuşsak! Bu gafil müridini bir parça daha irşat etsen!

Gelmek ister gibi bir hareket yaptı. Yanındakiler kollarına yapıştılar. Gülerek :

— Görüyorsun ya, dostlarım bırakmak istemiyor! Bir dakika bile benden ayrılmıya razı değiller!

Ne mazhariyet! Bu kadar zamandır ahbaplık ettiğim bu zatı tanıyamamışım!

Yanındakilerin yüzlerine: «Bırakmazmısınız?» diyen bir tavırla baktım. Açıkça:

— Bırakamayız!

Dediler. Büyük adam! Ben, bütün hayatımca bir tek dost kazanamadım. Ölsem, adımı anacaklar bulunmaz. Onu, on dakika ayırmak isteyince dostları kollarına sarılıyor! Manevî büyüklük mevkii başka! Hatam, belki de ruh kuvvetine inanmayışım!

Derin düşüncelere daldım. Aradan ne kadar zaman geçtiğini farketmedim. Tren kalktı. Şapkamı çıkararak Necip Fazılı saygıyla, hayranlıkla selâmlamıya başladım. Yanımda iki kişi:

— Hapı yuttu Necip Fazıl, galiba!

Dedi. Hayretle onlara baktım.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Bu sefer yakasını zor kurtarır artık...

— Neden?

— Neden olacak, Malatyaya gönderiyorlar!

— Ay, o kendi isteğiyle seyahat etmiyor mu?

— Ne seyahati? Görmedin mi, tahtelhıfz gidiyor!.. Adı suikast tahkikatına karıştı!

Şaşırarak sustuğumu görünce, her ikisi de beni baştan aşağı süzdü.

— Siz kimsiniz? Büyük Doğulardan mı!

Cevap vermedim. Şapkamı giydim ve beni bu derece enayi yerine koyduğu için trenin arkasından öfkeyle yumruğumu sallamaya başladım!

FİSKE

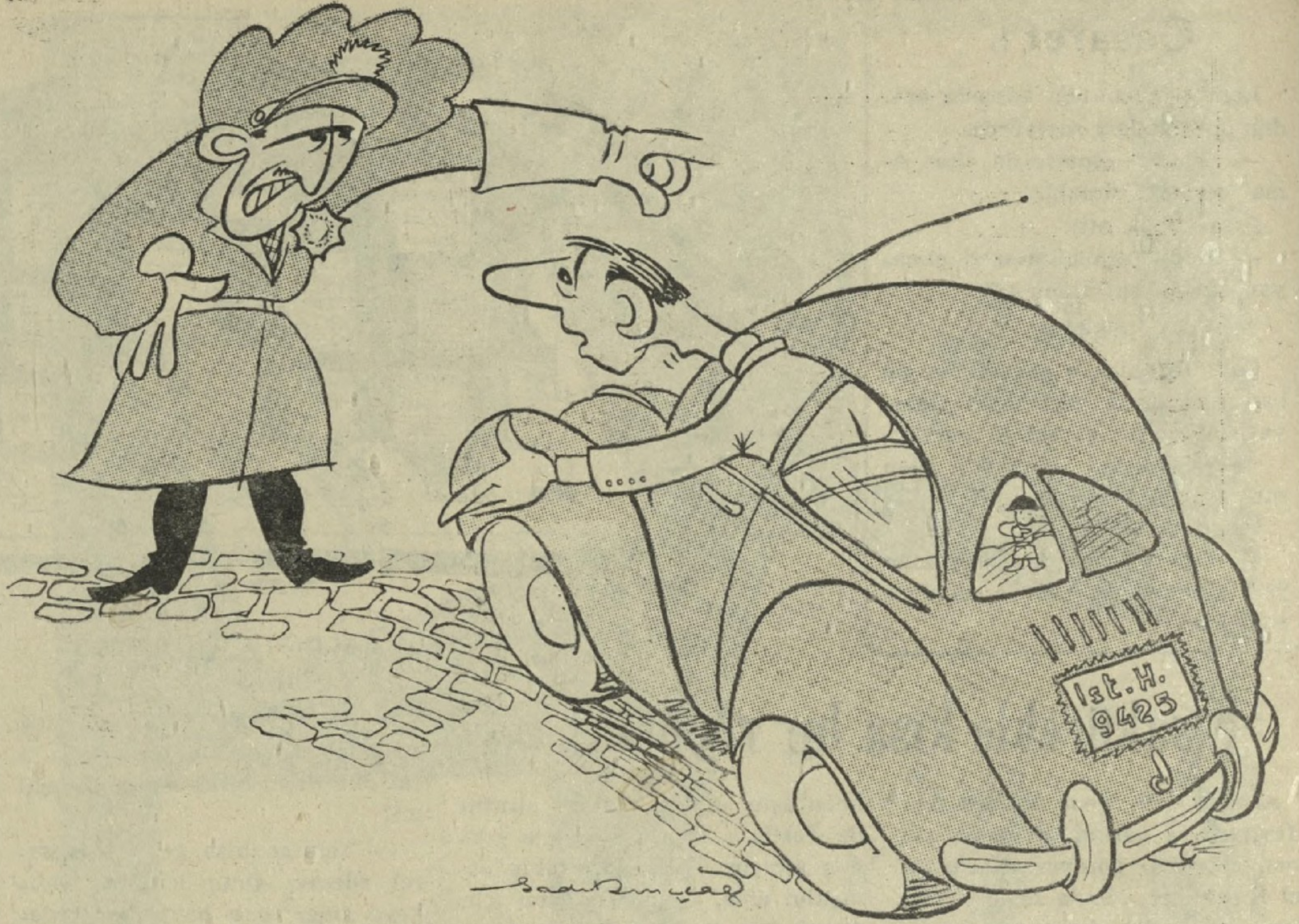

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI!..

000467

NÂME

— Ne küfrediyorsunuz memur bey?..
— Affedersiniz, sizi taksi şoförü sandım!...

Sizin de varsa, Allah bağışlasın, kız evlât, hele bu zamanda, çok güç, çok... Bizimki, on yedisini bitirdi maşallah... On yedisini bitirdi ne demektir bilir misiniz? Kızınız yoksa o yaşta, imkânı yok bilemezsiniz... Bu yaştaki kızların artık ortalık karardıktan sonra değil a, güpegündüz bile, ara sokaklar şöyle dursun, caddelerden geçmesi tehlikeli...

İşte kaç zamandır, bizimkinin peşinde bir sürü zibidi oğlan... Yok bilmem hangi fakülte talebeleriymiş bilmem ne enstitüsündenmişler... Lâf, hepsi ipsiz takımı... Bizim hanıma sorarsanız, her birinin istikbali parlak... Ya uzak bir miras ümidindeler, yahut yüksek maaşlı vazifeler, mekteplerini bitirir bitirmez emirlerine âmade, bekliyor: ah şu bir mezun olsa da, işe başlasa diye... Malûm ya, anneler, kızlarının erkek ahbaplarını daima mazur görmeğe hazırdırlar. İhtimal kelepir endişesinden olacak...

— Ama ben? Yoo, bakın öyle kuru gürültüye pabuç bırakanlardan değilim ben. Yemem öyle lâkırdıları. Bilirim hepsinin cigergâhını... Tabiî kıza sıkı talimat verdim. Direktiflerimden dışarı çıkmak haddi mi? Derhal partiden atılır alimallah... (Affedersiniz, ağız alışkanlığıyle söyledim, yani evden kovarım diyecektim)...

Lâf aramızda, ben istediğim kadar zart zurt edeyim esmer, temiz giyimli bir genç var ki, bir türlü kızın peşini bırakmıyor. Buluşuyorlar mı? Göröşüyorlar mı? Bir türlü anlıyamadım. Kaç defa kızın peşine takıldım. Gittiği yerlere çaktırmadan gözcü koydum. Ağzını aradım. Nafile... Anlamağa imkân yok... Nerede, nasıl buluşuyorlar, ne zaman görüşüyorlar, bir türlü kestiremedim. Bir kaç kere şüphelenmedim değil. Ama ne zaman ben «Hah, bu gün oğlanı bulmağa gidecek, diye, hemen kat'î bir emniyetle pusuya yatmışsam, o gün kız mutlaka ya baş ağrısından, ya nezleden hastalanıyor, hattâ evden dışarı çıkmıyordu. Bu hal de beni fena halde şaşırttı.

Olanca zekâmı, dikkatimi bu işe vermiştim. Şaka değil, ailenin namusu meselesi bu... Tabii ilk yaptığım şey, postaya el koymak olmuştu. Bereket bizim kıza öyle pek mektup filân gelmez. Yalnız abone olduğu mecmualarla arasıra gazete gelir postahaneden... Bunlar da ekseriya günü geçmiş, bayat şeylerdir. Kaç kere sordum:

— Kızım, deli misin? Ne yapacaksın bu eski gazeteleri? Her gün eve iki gazete alıyoruz ya işte...

O, her seferinde ayni cevabı verirdi:

— Aman baba... Kaç defa söyledim sana işte, Argüs gönderiyor.

— Argüs mü? O da kim? Ben tanır mıyım?

— Tanımazsın. Ben de tanımam. Argüs bir ajans. Önceden para gönderip abone olursunuz. Size, hangi meseleyle ilgiliyseniz, o konudaki yazıları veya yazının çıktığı gazeteleri gönderirler.

— Sen hangi konuyla ilgilisin de gönderiyorlar?

— Hayatî, Kimya ile, biliyorsun...

Kızım, bana hiç yalan söylemediği için, bu gazete dalgasına aldırmamıştım. Fakat, bir kere yalanını yakalayınca gözüm açıldı. Kuşkuda olduğum için, dikkatim uyanıktı. Argüs masalının ne olduğunu anladım, ama doğrusu şeytanın aklına gelmezdi yaptıkları.. Kız, benden çok korktuğu için bu usulü keşfetmiş. Anlaşılan, zaruretler, yeni icatları doğuruyor.

Bir gün baktım, benimki, postadan gelen gazeteyi aldı, birinci sayfasındaki başlığa bir göz atıp bıraktı.

— Hani, dedim, içine bakmadın bile... Hayatî Kimya ile ilgili bir yazı vardır belki...

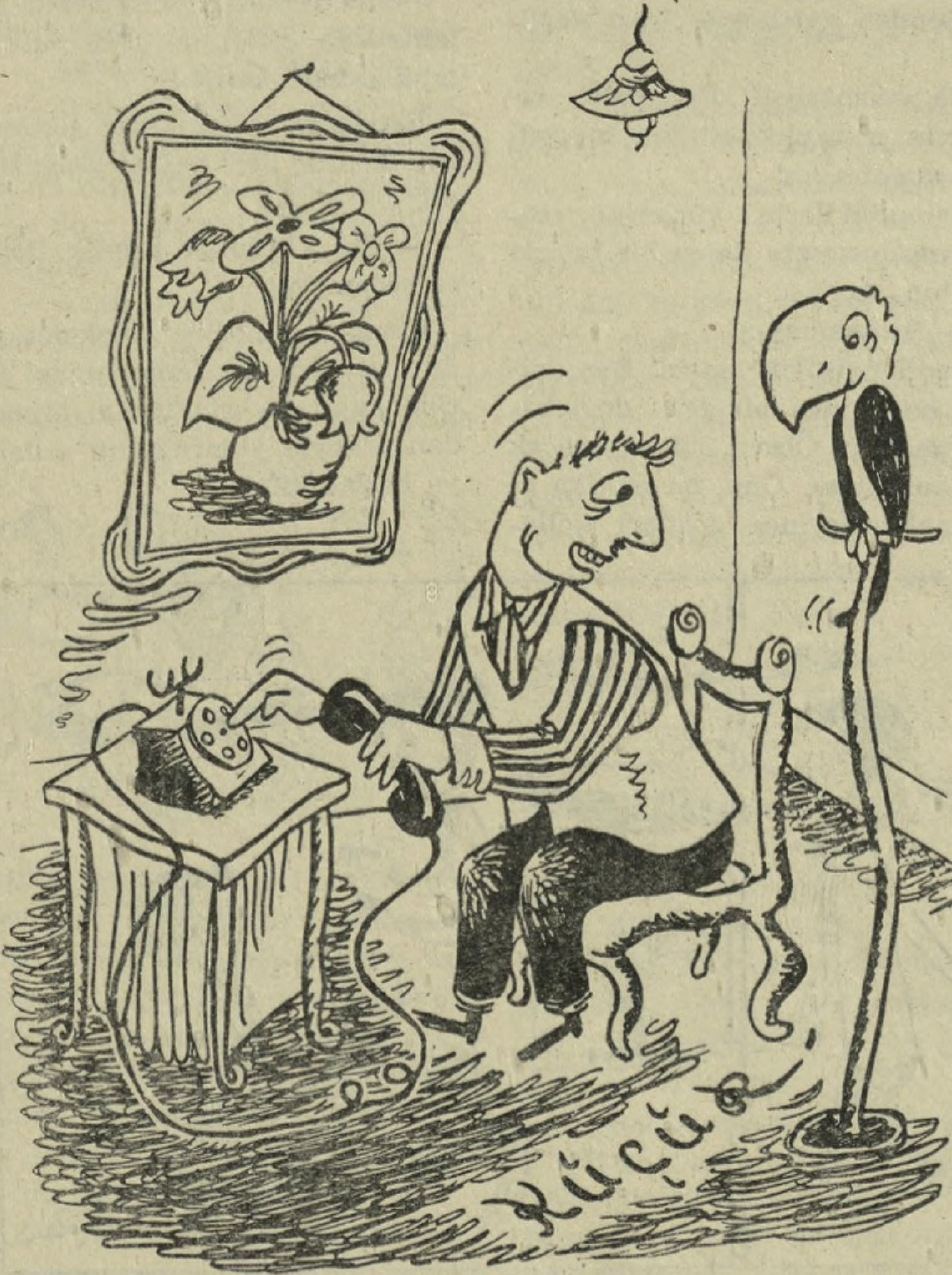
Sakız gibi yüzü pembeleşti:

— Aman baba, acelesi yok ya, yarın, yahut akşama bakarım tabiî...

Ama, gazeteyi bir daha arayıp sormadı bile. Öğleden sonra da sokağa çıktı.

Üç gün sonra bir gazete daha. Öğleden sonra yine bir sokak...

Hımm, değil ben, dünyanın en ahmak adamı bile vaziyetten kuşkulanırdı. Derhal gazeteleri aldım incelemeğe başladım. İlkinin birinci sayfasında büyük harflerle şöyle bir başlık; «Sarıyer cinayetinin faili hâlâ bulunamadı, polis uyuyor mu?» Bu başlıkta Sarıyer kelimesinin altı kurşun kalemle hafifçe çizilmişti. Ayni sayfada bir başka başlık daha: «Başbakan bugün saat beşte şehrimize geliyor.» Burada da saat beş kelimelerinin altı hafifçe çizilir.

— Biraz dışarı çıkar mısın, gizli bir şey konuşacağım!...

000468

DİL BİLİR DAKTİLO!..

ÇARE

Çok çirkin bir kadındı ama, kendi güzelliğine hayrandı. Erkeklerin çapkınlığından şikâyet ediyordu:

— Aman efendim, rahat yürümeğe bile bırakmıyorlar insanı.. Peşine takılıyorlar...

Biri akıl öğretti:

— Takılsınlar efendim, siz de geri döner, bakarsınız, kâfi...

BAKLA

Vahdet Gültekin'e bir hizmetçi tavsiye etmişlerdi. Vahdet, kızı sorguya çekti:

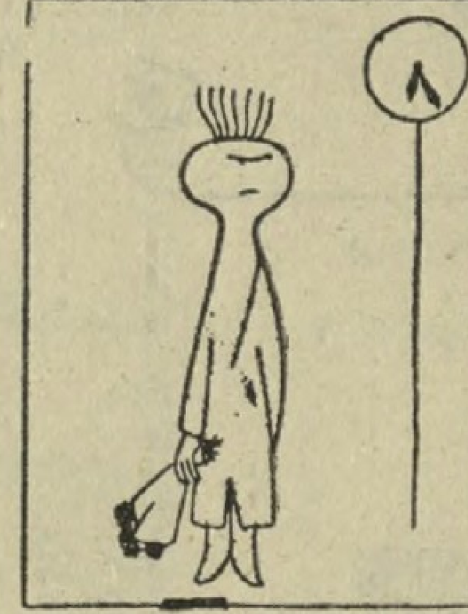
— Bundan evvel çalıştığın yerden ayrılmana ne sebep oldu?

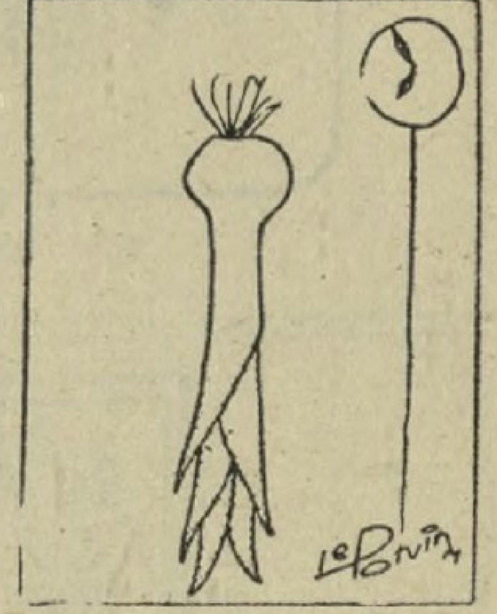
— Bıkkınlık efendim.

— Ya... demek bir yerde uzun müddet duramıyor, bıkıyorsun...

— Öyle değil efendim, evin beyi benden bıkmıştı...

İSTİHALE!..

Anlaşılıyor değil mi? Herifçioğlu işine gelen eski gazeteleri alıp gerekli işaretleri döktürdükten sonra, postayla bizimkine yolluyor. Vay canına, pes doğrusu..

İki gün sonra gelen gazetedeyse, yine birinci sayfa başlıklarından iki, üç tanesinin şifreli olduğu görüldü: «Churchill gripten rahatsız», «Esnafın kontrolü devam ediyor», «Şehir meclisinin içtimaı ekseriyet yüzünden gelecek haftaya kaldı», «Almanya ile yapılan ticaret görüşmeleri sona erdi»... Altı çizili kelimeleri toplayınca çıkan cümle şöyleydi: Gripten rahatsız, devam ediyor, görüşmeleri gelecek haftaya kaldı»... Demek âşık, görüşmelerimiz, rahatsızlığım diyecek kadar elverişli kelime bulamamıştı...

Tevekkeli el elden üstündür dememişler. Deham sayesinde bu şifre usulünü keşfettikten sonra, hiç anlamamış görünmeyi tercih ettim. Maksadım yakından takip ederek, işlerin ne safhada olduğunu anlamaya çalışmaktı. Lâkin kendini bize damat olmıya lâyık gören delikanlı işi azıttığı için, maalesef projemi sonuna kadar tatbik edemedim. Bir sabah postadan üç gazete birden çıkmıştı. Serlevhalara göz atınca beynim döndü. Derhal kızın üzerine çullanarak temiz bir sopa çektim. Sorarım size, benim yerimde olsanız ne yapardınız? İşte, başlıkları aynen kopya ediyorum. Siz işinize gelen kelimeleri yanyana koyarak şifreyi çözün. Benim çıkardığım netice, en ucuzu olduğu halde beni deli etmeğe yetti:

«Cihat Baban Mecliste fazla ileri gitti«, «Esnaf haddini aşıyor am. belediye dönen dalavereyi mükemmel yutuyor». «Halkın yağ diye yediği meğer münasebetsiz bir maddeymiş!»

Hikâyeci

İŞİNİ BİLİR

Kadın telâşlıydı :

— Sen de biraz gözünü açsana, diyordu kızına, yirmi yedi yaşındasın, hâlâ bir koca bulamadın kendine... Üç sene sonra ne olacaksın? Biliyor musun?

Kız güldü:

— Biliyorum, ama, dedi, sen üzülme, ben yine yirmi ikisinde kalmayı beceririm...

MASAJ

Şişmanlıktan şikâyetçiydi. Doktor:

— Bu işin masajdan başka kestirme yolu yoktur! deyince kadın burun kıvırdı:

— Nafile doktor, hiç faydası yok..

— Demek denediniz, öyle mi?

— Evet, günde dört beş kere otobüse biniyorum!

KADIN BU..

Ressam Bedri Rahmi'ye sordular:

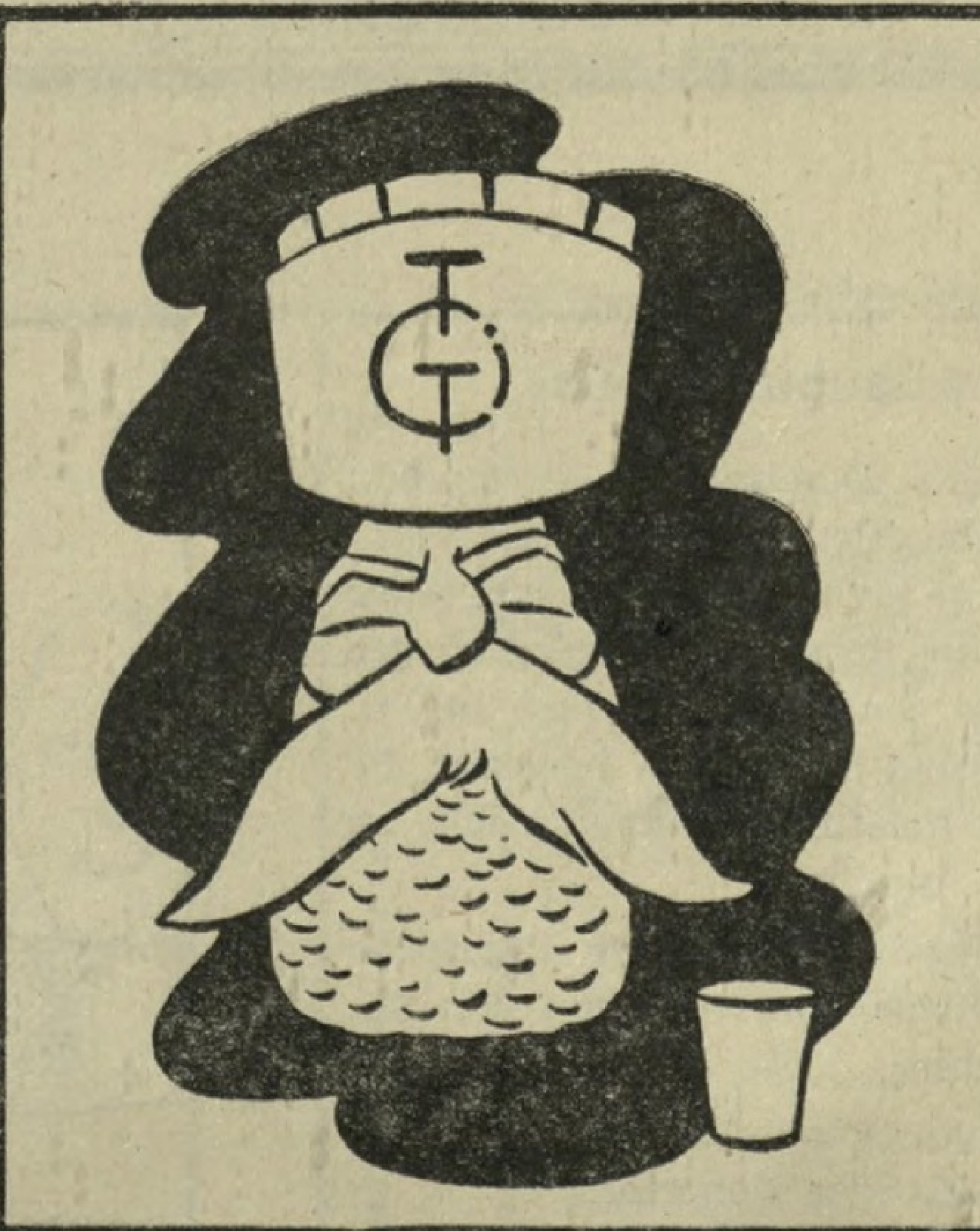
— Neden resimlernize hep kadınları mevzu yaparsınız siz ressamlar?

Bedri, gayet ciddî izahetti:

— Onları başka türlü elde edemeyiz de ondan!..

Mevlevi...

Bektaşi...

Heykeltraşî...

000469

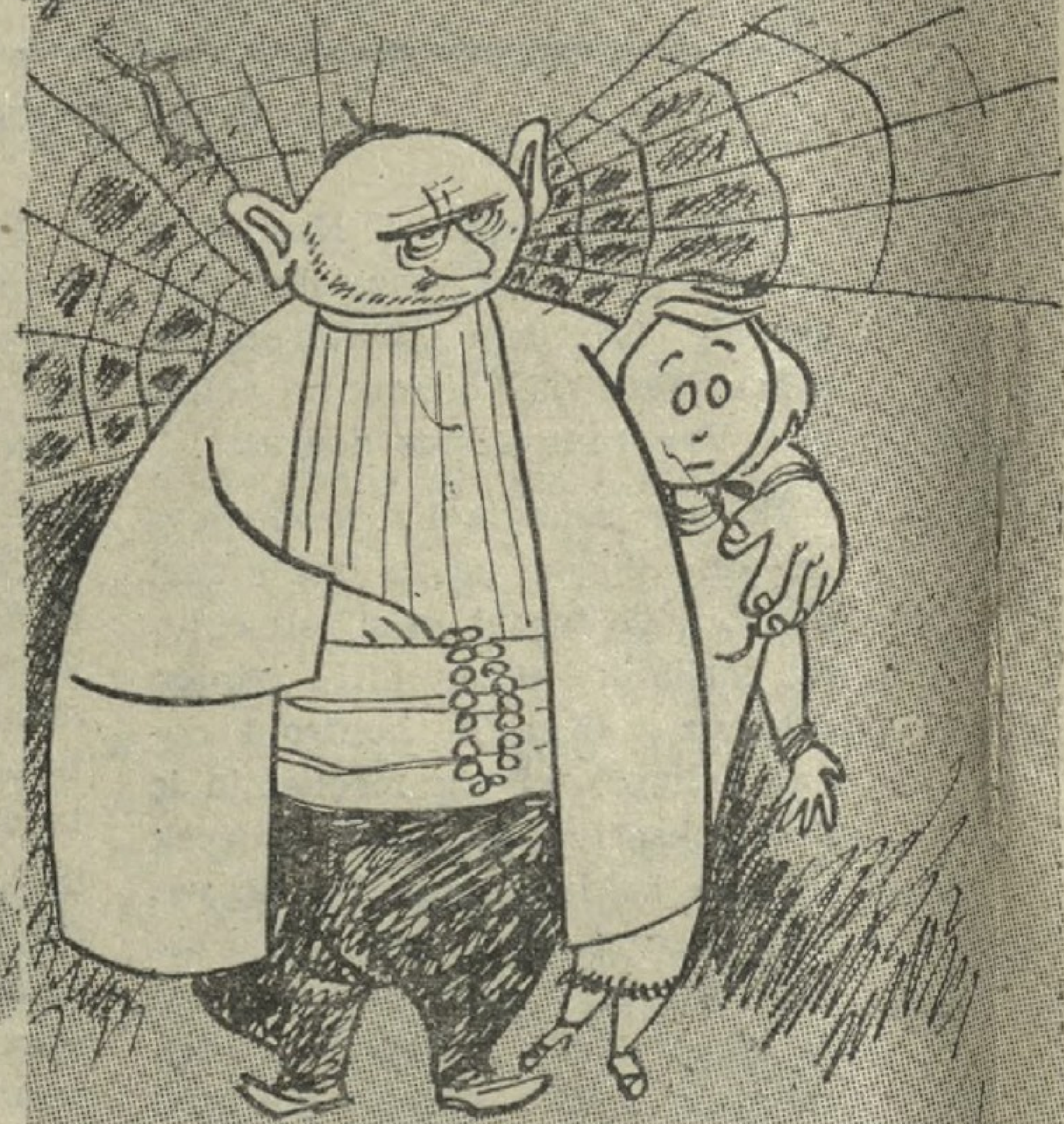
Bir İstanbullul..

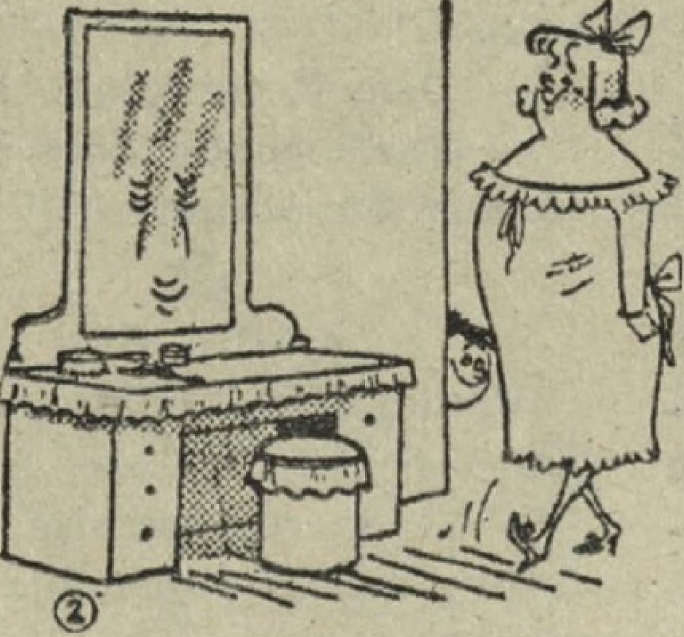

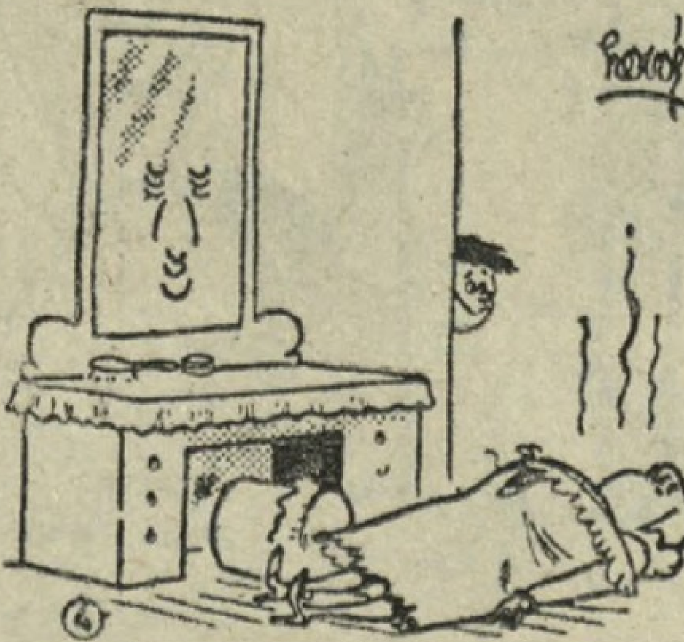

DEST-İ İZ

Muzİplİk!..

SUÇU NEYMİŞ?

Vak'a Demirperde arkasındaki memleketlerden birinde geçer:

Yeni tevkif edilen üç yoldaş bir hücreye düşerler. İlk şaşkınlık geçtikten sonra tanışma faslı başlar.

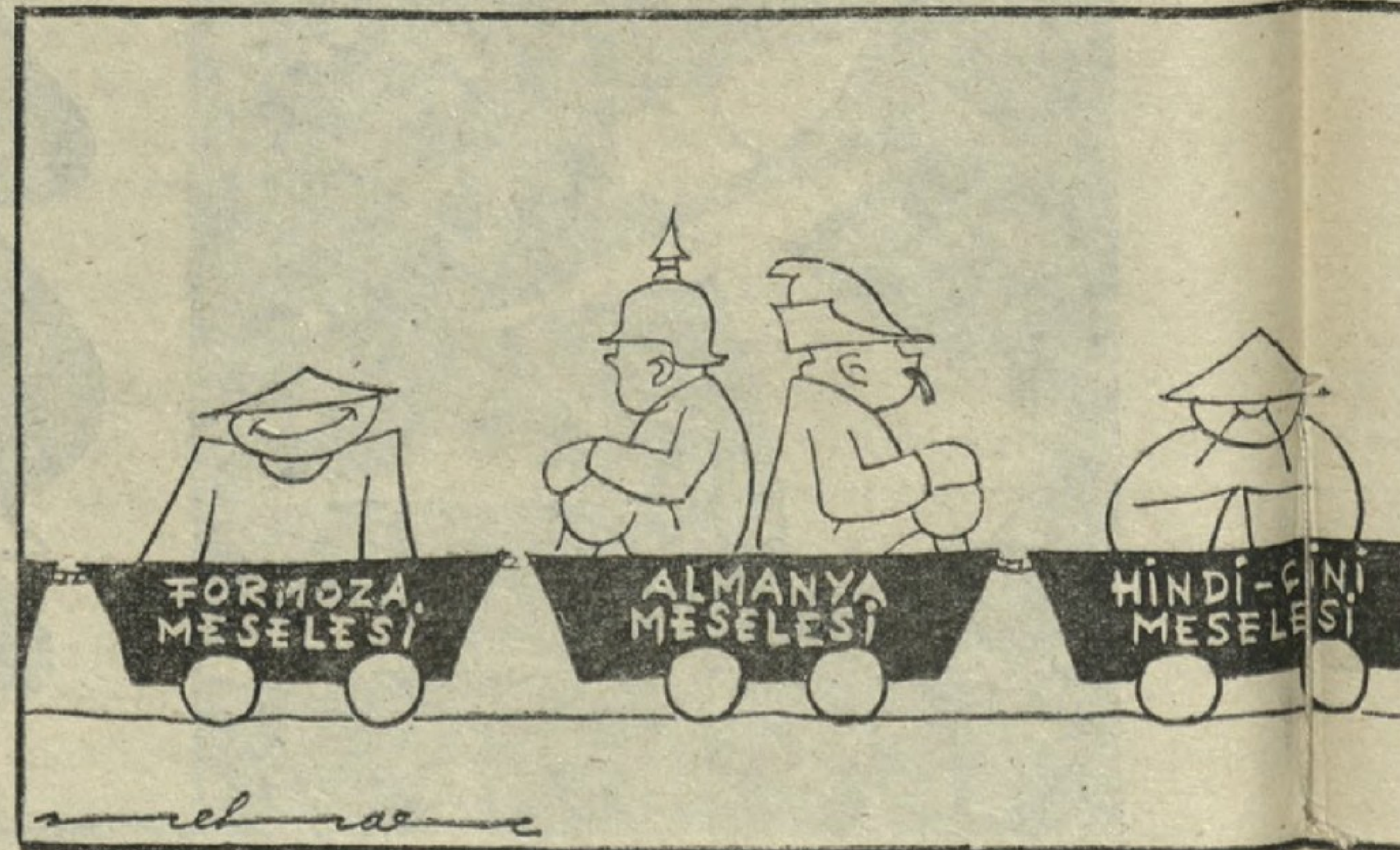
Birinci mevkuf — Ben, der, Papirof tarafından olduğum için buraya düştüm.

İkincisi — Beni de Papirofnn muarızlarından olduğum için yakaladılar.

Üçüncü mevkuf susmaktadır. Merakla ona dönerler:

— Peki, senin suçun nedir?

— Ben Papirofun kendisiyim!.

SULH KEF

000470

DILER

İKINCISININ GÖZÜNÜ BEĞENMEDILER

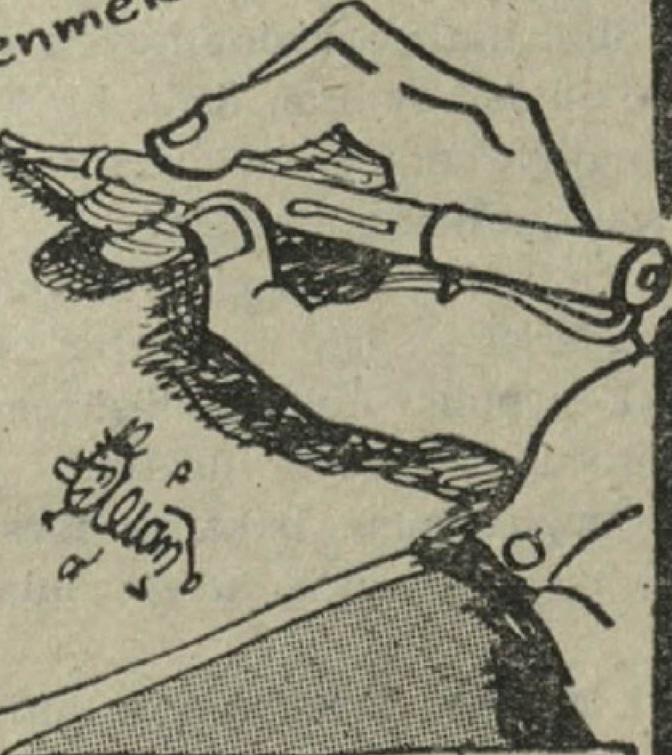

ÜÇÜNCÜSÜNÜN OTURUŞU HOŞLARINA GİTMEDİ.

VARDI,

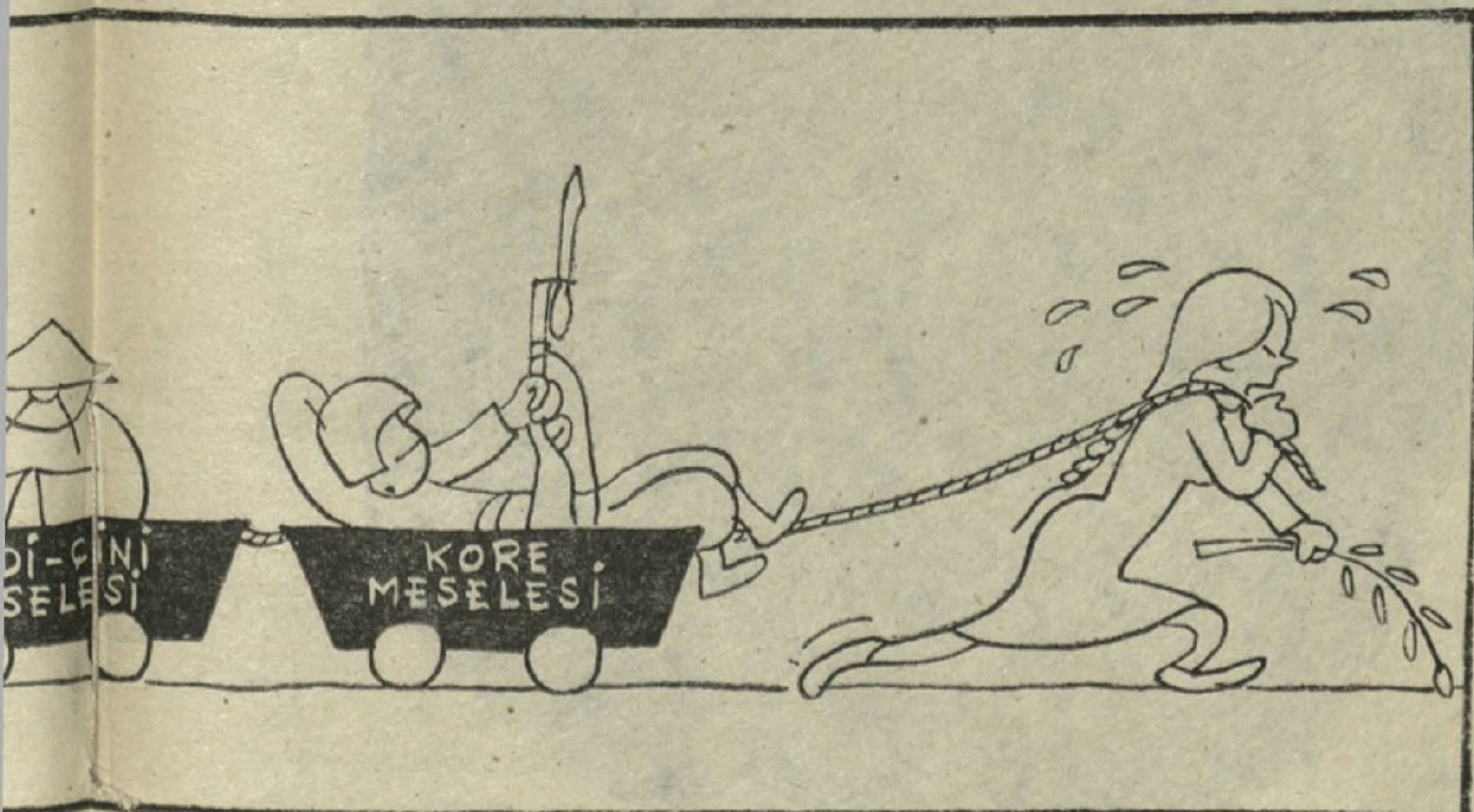

BUNUN ÜZERINE BIZIMKININ AKLINA PARLAK BIR FİKIR GELDİ VE...

...ALDI KAĞIDI KALEMİ ELİNE YUKARDAKİ SATIRLARI YAZDI...

DEST-İ İZDİVAÇI..

SULH KERVANI!..

FELÂKET

Arkadaşına dert yandı:

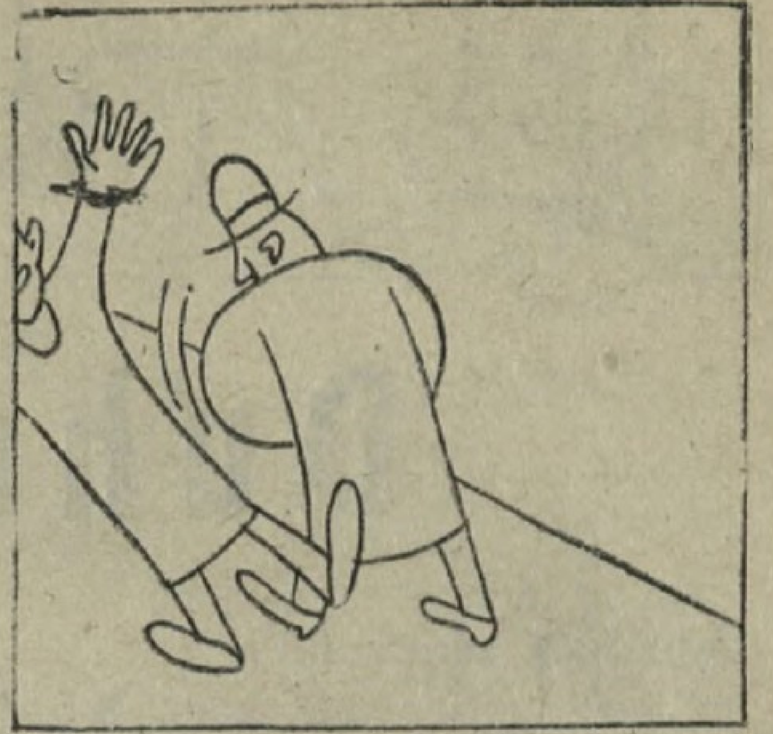
— Başıma geleni sorma! Bizim hanım üçüz doğurmasın mı? Ama ona söylerdim. Şu «Üç silâhşörler» romanını okuya okuya bir gün üçüz duğurursan karışmam, derdim.

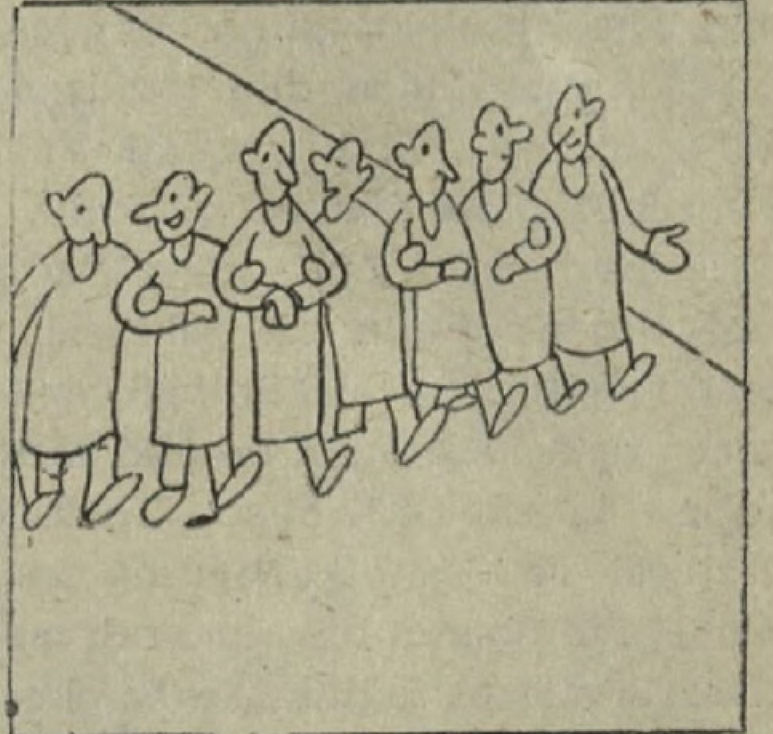
Öteki bunu duyunca haykırdı:

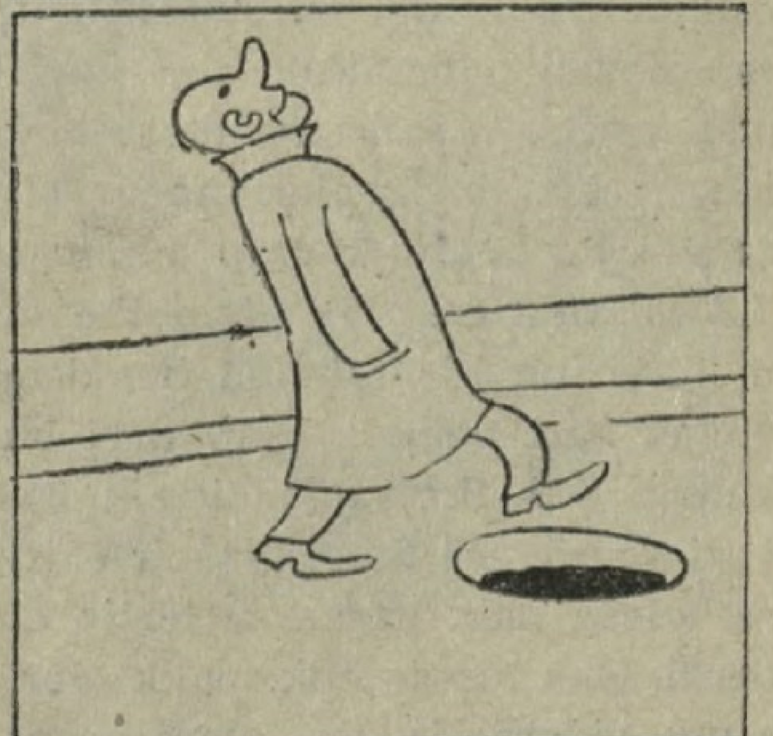
— Eyvah, felâket!

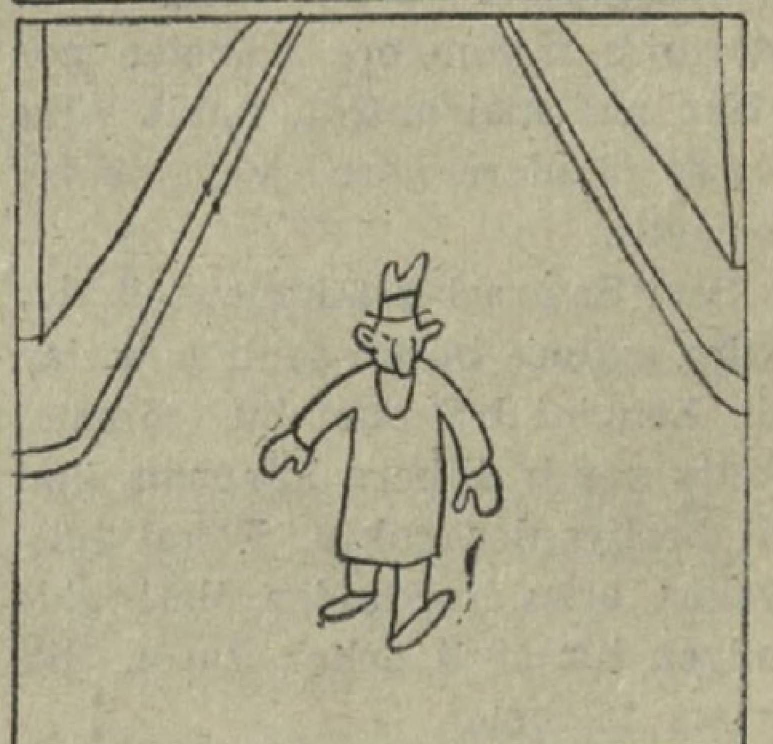
— Ne oldu?

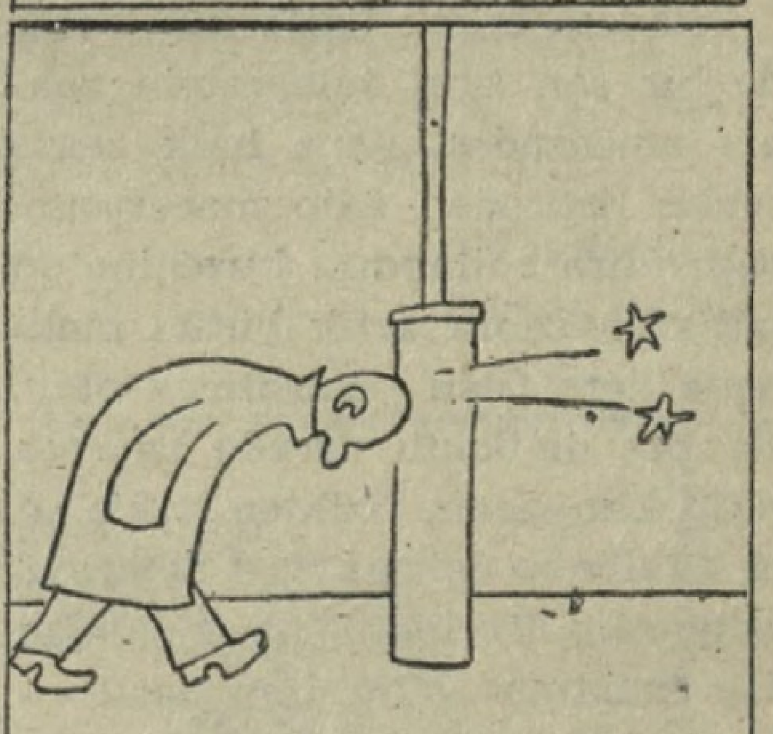
— Ne olacak, birader! Bizim hanım dündenberi «Kırk Haramiler» i okuyor!.

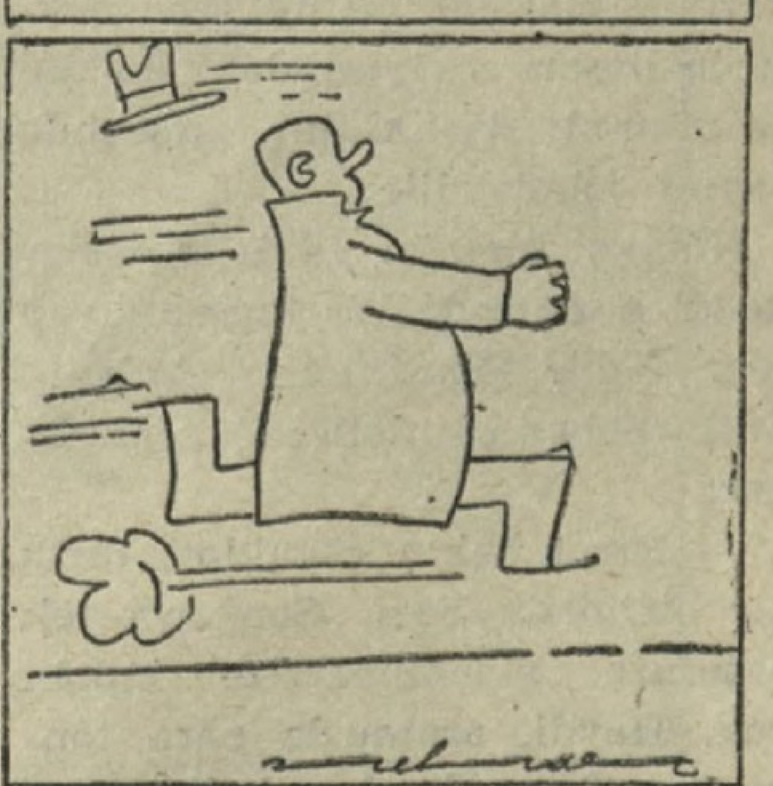

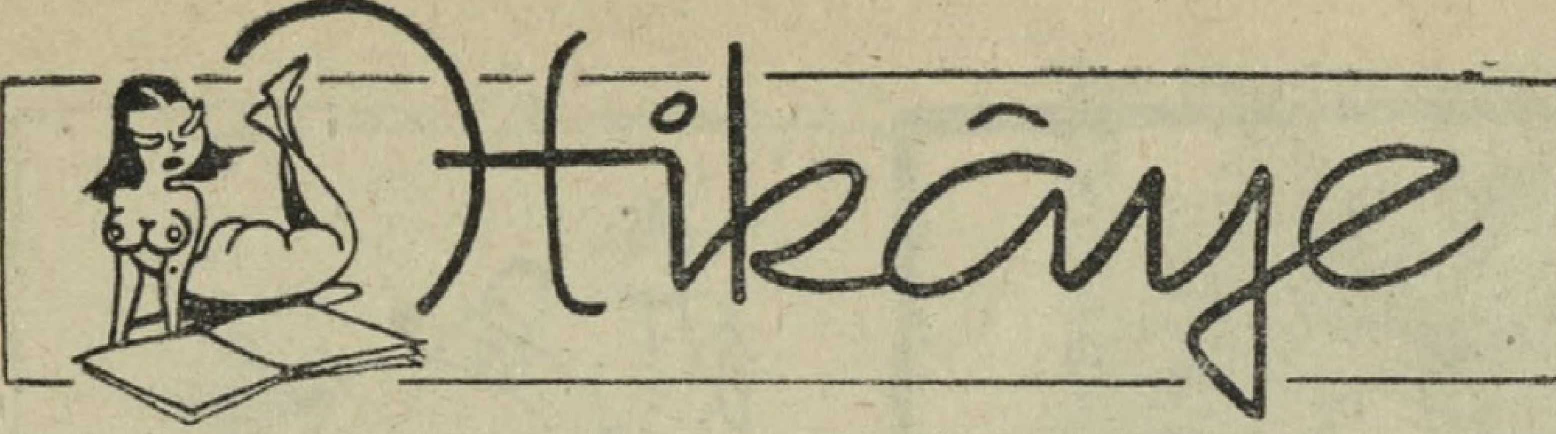

Sokakta nasıl yürürüz!..

000471

Duhuliye

Adı, Sarı Semra idi...

Dillerde gezen bir isim. Sarılığı Alman papatyasının marifetiydi. Adını dilden dile gezdiren dilberliği ise, Allah vergisi! Vücudü billûrdan dökme gibiydi... Öylesine beyaz ve kusursuz. Çehresi işe yaradanın bir şaheseri... Şuhluğu, lükse düşkünlüğü, onu genç yaşta kadınlığın en eski mesleğine intisap ettirmişti. Zekâsı, cazibesi ve sanatkârlığı da zamanla bu sahanın bir numaralı melikesi olmasını sağlamıştı. Bir keresinde bir kralın ma'şukası olunca, şöhreti adamakıllı alıp yürümüş ve Sarı Semra tarihteki meşhur saray kurtizanları kadar efsanevî bir mahlûk olup çıkmıştı.

Vuslatına erişmek için ille onunla uzun bir müddet hemdem olmak şart değildi. Servetleri bu kadar vâsî olmıyanlar için mütevazi ve cömert Semra, tâbir caizse, «ucuz halk geceleri» tertip ederdi. Ona bir gecelik malik olur, sonra giderdiniz. Bu ucuz seans devamlı matinelere nisbeten çok daha aza mal olurdu, tabiî. Ama vasat ölçülere göre yine de bir servetti.

Sarı Semra bir müddet için İzmire gidince bütün şehir çalkalandı. Zengini bol olan bu memlekette namlı dilbere kavuşma ümidi besliyenler çoktu. Fakat hülyaları arzu haddinden ileri gidemiyen bir sürü erkek vardı. Bilhassa talebeler.

Bilhassa erkek liselerden birinde bir son sınıf talebesinin zengin amcazadesi ucuz halk seansından istifade edip macerasını, ballandıra ballandıra kuzenine anlattıktan sonra artık bütün mektepte ders filân çalışılmaz oldu. Üç, beş delikanlı nerede başbaşa verip kimyadan, fizikten bahis açsa, lâf dönüp dolaşıp Sarı Semraya geliyordu: Terliğini nasıl ayağından fırlatmış... Çorabını nasıl çıkarmış. Hocalar ve müdür, mektebin başarı seviyesindeki bu ânî ve umumî düşüklük karşısında hayret içindeydiler.

Nihayet bir gün yatılı talebeler kendi aralarında bir toplantı yaptılar. Fikir Oğuz'undu. Atılgan, zeki, cebbar bir delikanlı olan Oğuz;

— Bana bakın çocuklar, dedi; hiç birimizin Sarı Semraya tek başımıza gidebilmemize imkân yok. Haydi, aramızda para toplıyalım. Sonra kur'a çekelim. Böylece içimizden hiç olmazsa birisi bu zevke erer. Sonra da bize anlatır.

Fikir, coşkun bir ittifakla kabul edildi. Herkes hissesine düşen parayı verdi. (ki bunca kişiye taksim edilmesine rağmen yine de çocuklardan çoğu hisselerini verebilmek için bir hayli sıkıntı çekmişlerdi). Nihayet heyecan dolu bir sessizlik içinde kur'a çekildi.

Talihli delikanlı Teoman Öçaldı. Kıvırcık sarı saçları hafifçe alnına dökülmüş, masum kestane gözlü, yumuşak sesli, ürkek tavırlı, beyaz yanakları her fırsatta al al yanan pek güzel, pek mahcup, pek genç bir çocuk...

Sarı Semra'nın şahane odasına, sıkıla sıkıla girdi. Ol dilberin meslek hayatında ülfet peyda ettiği tiplerden öylesine bambaşkaydı ki, Semra'nın merakı kabardı. Sonra taze, yakışıklı yüzü, güzel yanaklarını pembeleştiren utangaç haliyle genç Teoman pek de hoşuna gitmişti.

Semra delikanlıyı yanına oturttu. Elini hafifçe dizine koydu ve,

— Söyle bakalım, dedi, bu kadar parayı nereden buldun? Sakın hırsızlık filân etmiyesin?

Aslında bu toy gencin onun vuslatına erişmek için böyle bir çılgınlık yapmış olması düşüncesi, gururunu okşamıyor değildi!

Teoman önüne bakarak meseleyi baştan sonuna kadar anlattı.

Bu hikâye, Sarı Semrayı altüst etti. Aman yarabbi! Ne bağlılık! Ne fedakârlık! Gençlerin bu asîl jesti dilberin güzel gözlerini yaşarttı. Teomana baktı. Yüreği sızladı. Evet, o da fedakârlık yapacaktı. Böyle asil bir jeste o da muktedirdi.

— Aslanım, dedi, bu fedakârlığı karşılıksız bırakmam ben! Sarı Semranın ne kadar hassas ve cömert olduğunu şimdi anlıyacaksın!

Beyaz, kolunu zarif bir hareketle Teomanın getirdiği duhuliye parasının durduğu çekmeceye uzattı. Çekmeceyi açtı. Elini banknotların arasına daldırdı ve;

— Al, deri, bunu kabul edemem! Kendimi sana ücretsiz vereceğim!

Ve Teomanın terlemiş avucuna duhuliye ücretinden onun hissesine düşümüş olan liraları sıkıştırdı!

Hüsniye KURUNTU

— GÖZUM SENİ GÖRMESİNI.

000472

Eski Türk Mizahından

Uzun bacaklı Ingiliz

Umumî harp başladığı zaman Prens Sabahattinin dostu ve kâtibi Satvet Lûtfi İttihatçılar tarafından Bursada ikamete memur edilmiş bulunuyordu. Modern hayatı çok iyi bilen Satvet Lûtfi Bursada boş durmamak için Avrupakârî kaplıca oteli işletmek ister ve Çekirgedeki babayani kaplıcalardan birini kiralıyarak mümkün olduğu kadar temiz ve rahat bir şekle sokar.

Günün birinde otele gayet uzun boylu, zarif ve kibar tavırlı esir bir İngiliz zabiti misafir olur.

İngiliz asîl ve paralı olduğu kadar da hatırlı bir şahsiyet olacak ki, kendisinin esirler garnizonunda oturmayıp bu otelde bir oda işgal etmesine hükûmetçe müsaade edilmiştir. Bununla beraber, esir zabit gayet çekingen ve son derece halim bir adammış. Kimse ile görüşmez, kendi kendine mütemadiyen kitap okurmuş. Bir gün bu zabit utana sıkıla otel direktörünün odasına girer:

— Sizden bir ricam var, der, otelinizdeki sandalyelerden birini bana lûtfetmek mümkün değil midir? Tabiî bedava değil, parasiyle satın almak istiyorum.

Satvet Lûtfi hayretle yüzüne bakar:

— Bir sandalyenin ne ehemmiyeti olur? Fakat merak ettim... İstediğiniz gibi kullanmakta serbest bulunduğunuz bir sandalyeyi niçin satın almak istiyorsuuz?

— Ortasına bir delik deleceğim onun. Tabiî ondan sonra kullanmaklığım kabil olacak.

— Deliği niçin deleceksiniz?

Esir zabit, hafifçe kızarır:

— Sandalyeyi icabettikçe ayak yoluna götürmek istiyorum da...

Satvet Lûtfi İngilizin alaturka aptesthanede rahatsız olduğunu anlamakla beraber sorar:

— Niçin? Bizim aptesthanelerimiz rahatsız mı?

Memleketin huyunu suyunu bilmiyen ve bir pot kırmaktan korkan esir telâşlanır:

— Hayır, der, iyi, çok iyi yapılmış... Çok da temiz tutuluyor.. Ancak...

— Ancak ne var?

— Ancak bu çok iyi aptesthane normal insan boyuna göre yapılmış... Bense çok uzunum. Taşların üzerine oturmak lâzım geldiği zaman bacaklarım kapıdan dışarı çıkıyor.

ÇEKİRGE

Rumeli'linin ilânı aşkı

Hey, bak bana ba, şeytanın kızı!

Kırıtma üyle karşımda Ermeni gelini gibi. Karşında eşek anırmayırı senin? Sen şimdiyecek lâfa omuz vereyrdin ama, iş şakacıktan çıktı, dündü kakaya!..

Te bak, koy elini şuracığa, şu dilhane denilen yere de, gör, ne biçim atıyoru ,kalbimin namzı (nabız).. Adem ağaların oda yerindeki meşe torluğu gibi yanıyoru, içerim...

Demem o demek değil, süzüm, sancılanmış araba beygiri gibi sabahdan avşama kadar, içcazımın derdinden çifte atıp duruyorum urtalığa!. Saldın beni bir derde ki, Lokman hekim bile güç bulur mu alecesini!..

Ötegün bizim Abdi ağaylen süyleştik. Git işine, dedi, abe çucuk deli misin sen? Senin miden tıkız olmuş, hep ondan efkâr ediyorsun, git Balata, al Yahudinin fsanesinden (eczanesinden) biraz sinameki, kaynat içiver, bir şiyciğin kalmaz. Hey bakasın bir kere Abdi ağamız, bize akıl öğrediyoru.. Bir belâyı muhabbet yarasına sinameki ne yapsın ba?

Sinameki değil a, pehlivan yakısı açsan yine kapanmaz te bu bendeki yara..

Beyit:

Bir açık yareye doktor, vurulur
mu neşter?

Ey süyle bakalım, nabacağız, nolacak, seninle bu aramızdan geçen mecranın (maceranın) sonu? Ben te görüyorsun, gün günden marazlanıyorum. Hele bu günler hepten fenayım.. Tırpanlık ekin gibi sararıyorum. Eveli, bir günde iki somunu haklardım, şimdilerde boğazdan da düştüm.

Evvelki avşam, o bizim çamurlu handaki susak ağızlı bakkal, kuskus pilâvı pişirmişti, aldım yarım ekmek, yanaştım tencerenin başına ama, bir türlü sıpıtamadım; tencere yarı olmadan, aklıma sen geldin, iştiham kapandı. Hülâseten kelâmı uzatmıyalım, halim fenalaşıyor. Bu ateşin sonu korkarım dönecek bir vukuatı zabıtaya!. Sabrın sonu silâmettir ama, unutmayasın ki, senin karşındaki de Deliormanlı Kel Ahmettir. Bir kere kafası kızarsa işin alt tarafı gayri uçarı tırıs gider.

Herifçi oğlu sormuş:

— Hüsmen ağa, kaça aldın bu mandayı?

— Altı yüze!

— Ucuz değil mi?

— A be ne ucuzu.. Bu bir can. demiş...

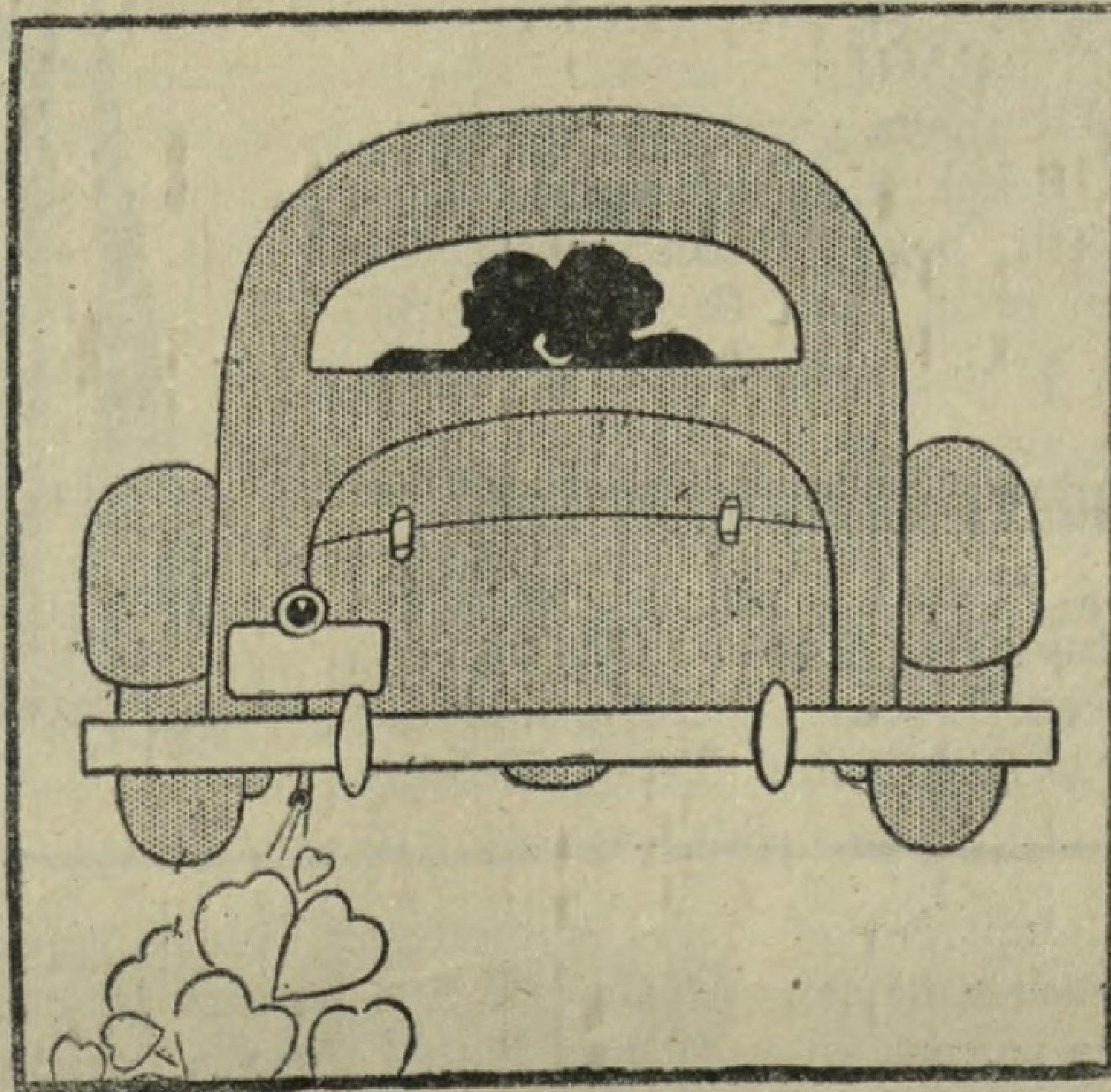
Onun gibi, ben de var bir can, sende de var bir can... Altmış paralık bir kurşun sana da yeter, bana da... Te işte sana son mühlet. Düşün, taşın bu gece, yarın sabah bana cevabını ver. Haydi, şinci yürü işine, sırıtma üyle karşımda pişmiş kelle gibi!..

Müstensihi
Osman Cemal

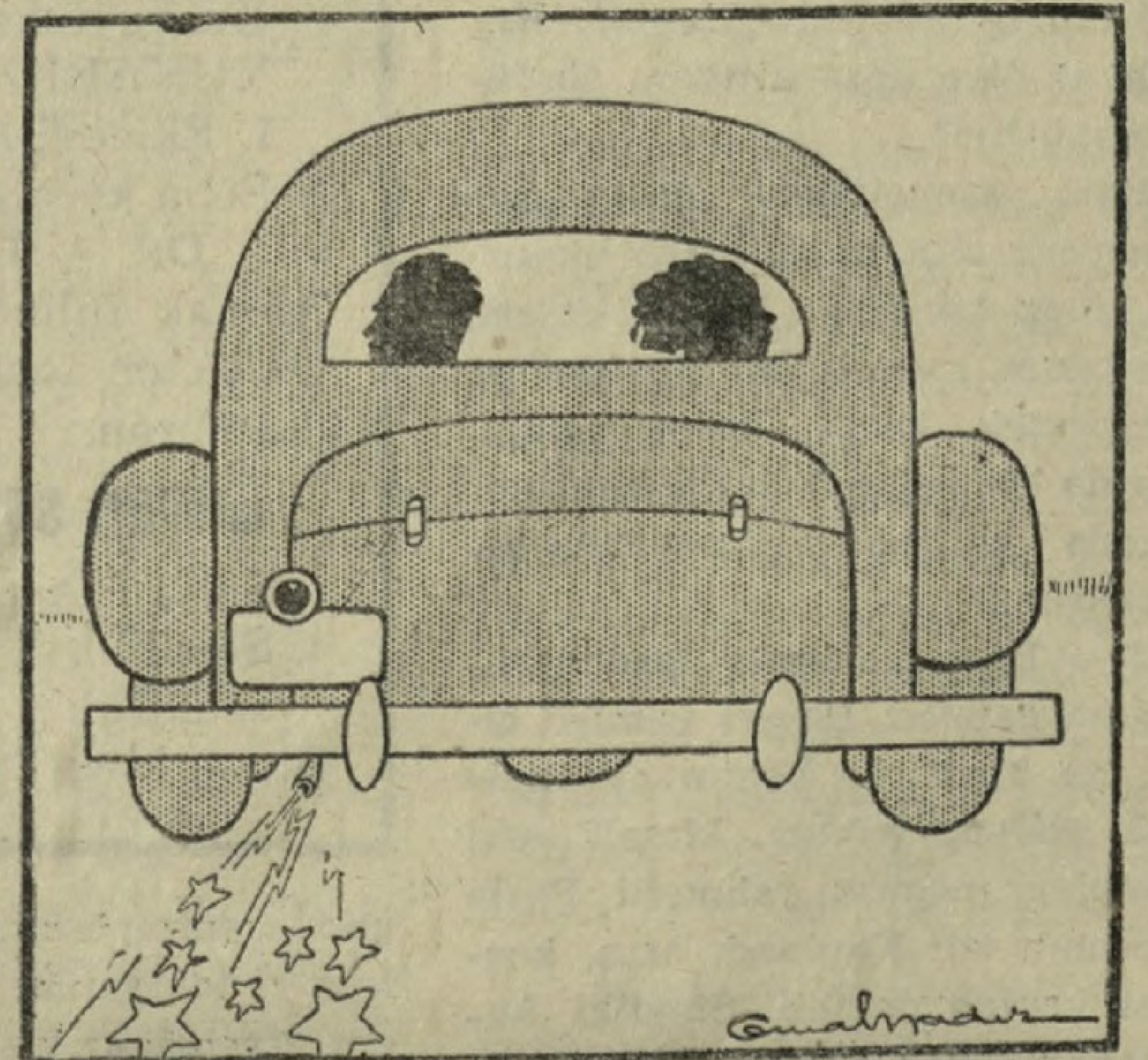
TİYATRODA KARŞILIKLI TEMAŞA

— Ne güzel şapkası var!...

Gidiş...

Geliş!...

000473

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

Kel Kâhya

Hayri Kavlıçoğlu:

Alaşehir

Kelkâhya;

Ben eski bir mizah okuyucusuyum. Rahmetli Ramiz'in mizahında, sizden iyi olmasın, akıl hocası, eski Akbaba'larda Markopaşa, en sonunda da Kelkâhya ile karşımıza siz dikildiniz. Siz de yukarıda bahsettiğim meslekdaşlarınız gibi okuyucularınızla çabuk anlaşdınız. O da kafanızın kelliği, yüzünüzün yumuşakiğından olsa gerek.

Gelelim esas meseleye; Yazılarınızın üstündeki resminize iyice baktım. Ben okuyucunuz sizde bir kellik, bir körlük göremedim.

Nasıl oluyor da bu ismi size veriyorlar?

Cevap:

1 — Okuyucularımızla çabuk anlaştığımız doğrudur. Eksik olmasınlar, her gün başımdaki saçtan çok mektup alıyorum. Ancak bu niçin (kafamın kelliğinden olsun?.. Anlıyamadım. Kellerin yazılarında hususî bir cazibe mi vardır?

Görüyorsunuz ki, yüzüm de pek yumuşak değil...

Şu halde, sevgili okuyucularımla anlaşmamızın sebebini başka şeylerde aramalısınız: Meselâ, yerine göre tatlı, yerine göre acı konuşacak kadar samimi oluşumuzda... Her mektuba açık kalple ve şaka diliyle cevap verişimizde...

2 — Yazılarımın üstündeki resmimde «Bir kellik, bir körlük» görmediğinizi söylüyorsunuz.

Ayol, farzedelim ki, başım kel. E, başım kel diye gözümün de kör mü olması lâzım?. Benim (Kör kâhya) diye imza attığımı gördünüz mü hiç?

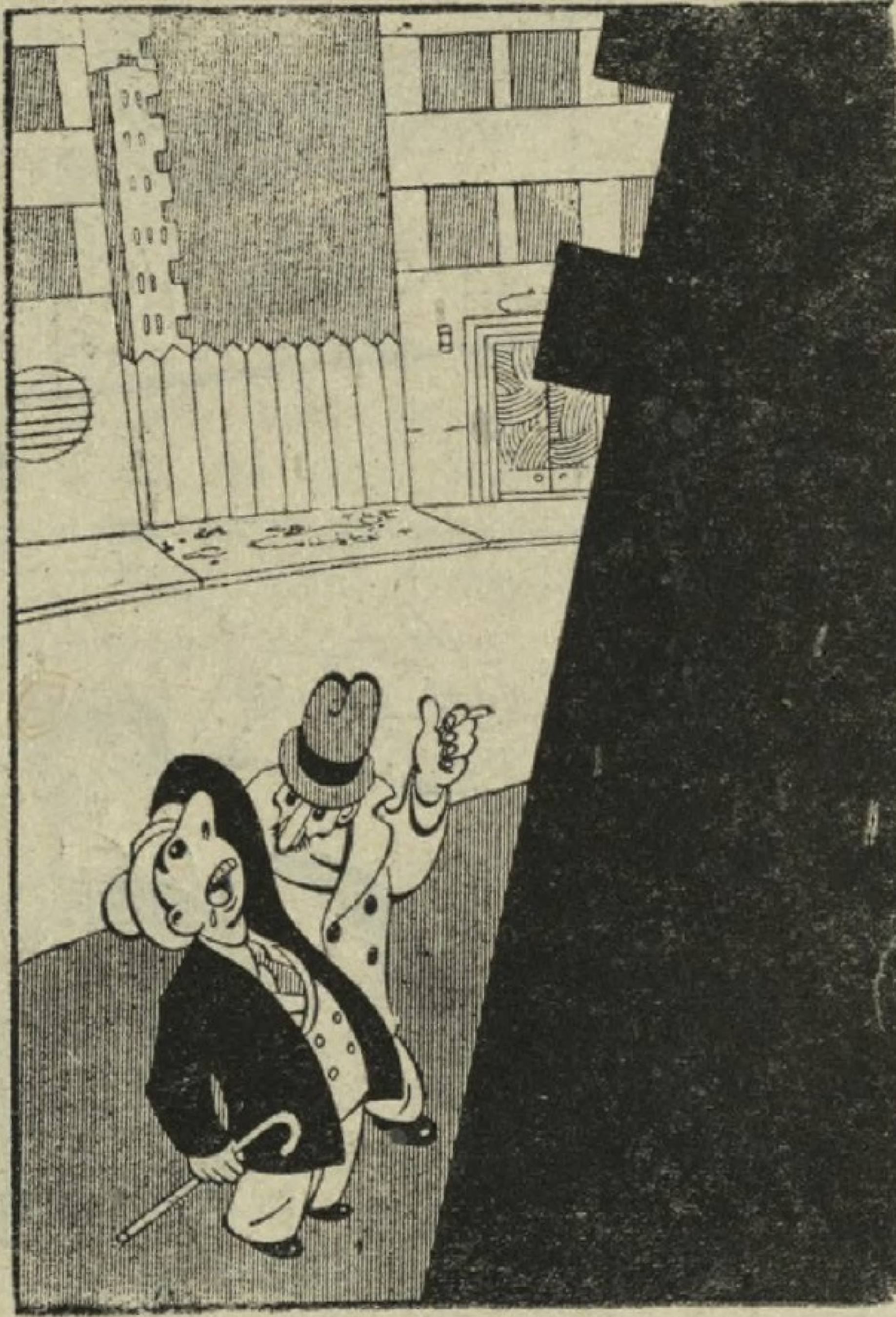
Hani zannettiğiniz gibi yüzüm yumuşak olsa da şu ihsan buyurduğunuz körlüğü kabul etsem, korkarım sırtıma bir de kanbur bindirecek, hatta belki kulağıma da bir sağırlık takıp beni kolumda sarı band ile meydana salacaksınız!

3 — Bana bu ismin nasıl verildiğine gelince: Ekseri isimler gibi, bu ismin de benim cismimle pek alâkası yoktur. Meselâ eski Antalya mebusu rahmetli Rasih Hocanın adı Kaplandı ama, kendisi kaplan değildi. Şimdiki Ankara mebusu Ömer Bilen'in de soyadına uyğun bir allâme olduğunu sanmıyorum. Hamit Şevket İnce'yi tanıyanlar, vücudu ile soy adı arasındaki tezada parmak ısırırlar. Erzincan milletvekili Sabit Sağıroğlu, bilâkis kulağı delik bir zat-ı muhteremdir. Adnan Tüfekçioğlu çakı bile taşımaz. İstanbul mebusu Mithat Sözer'in üç senedir tek sözünü duymadık. Hasan Fehmi Ustaoğlu'nun ise epeyce acemi olduğunu anlamıyan kalmadı sanırım.

Demek ki, isim başka, sıfat başka imiş:.. Değil mi efendim?

KELKÂHYA

AKBABA'nın YENİ MÜSABAKASI

★ Akbaba bu haftadan başlıyarak altı sayı, tanınmış karikatüristlerin eserlerini okuyucularına sunacaktır.

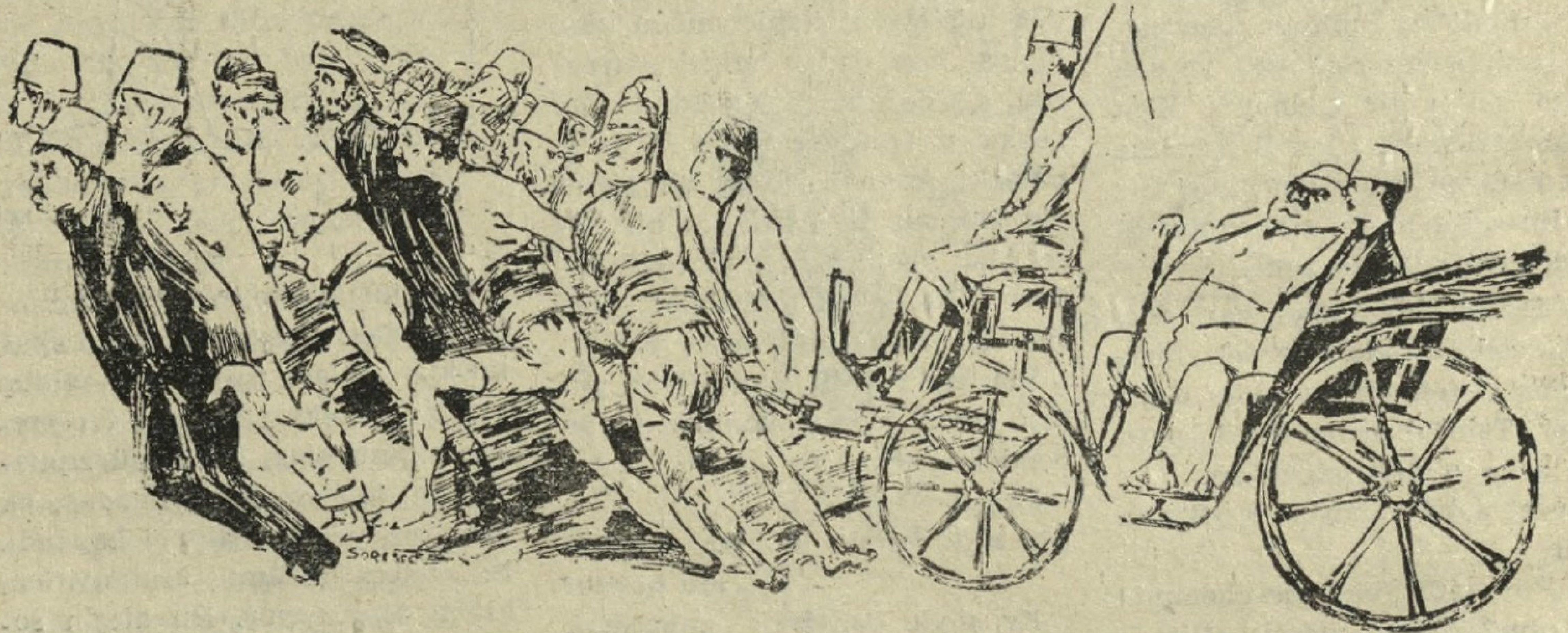
★ Bu karikatürler beyansız olarak neşredilecek, eser sahibinin imzası da silinmiş olacaktır.

★ Yedinci hafta: altı haftadır yayınlanmış olan karikatürlerin mevzuları bir arada karışık olarak neşredilecektir.

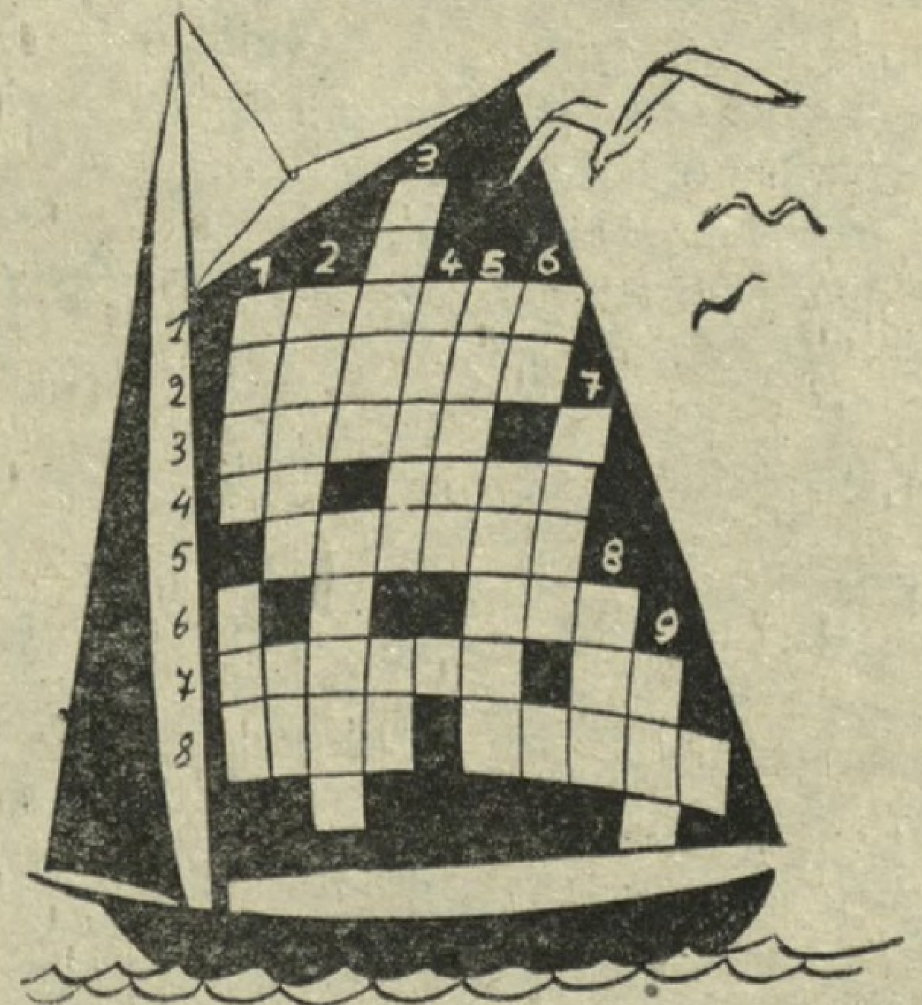
★ Bildirilen mevzuların hangi karikatüristlere ait bulunduğunu ve neşredilen karikatürlerin, kimlerin eserleri olduğunu yazıp Akbaba'ya yollıyacak okuyucularımızdan doğru cevap verenler arasında çekilecek kurada :

Birinciye gömleklik kumaş;
İkinciye bir boyunbağı,
Üçüncüye çorap,

Dördüncüden yirmi beşinciye kadar birer kıymetli kitap hediye edilecektir.

Akbaba'nın Bulmacası

SOLDAN SAĞA :

1. Serüven. 2. Merhamet etmek. 3. Kendi üstüne sarılmış. 4. Çok değil, Bir erkek ismi. 5. İnce taneleri kalın tanelerden ayırmak. 6. Gürültü, patırdı. 7. Erkek ismi, Bir gıda. 8. Uzak, Rahatsızlığın karşıtı.

YUKARIDAN AŞAĞI :

1. Ekmeği kabartmaya yarar. Bir hayvan. 2. Fena kocalar, Erkek. 3. Cismin işgal ettiği yer, Dil. 4. Belirti, beyaz. 5. Yükseklik. 6. Akmak fiilinden emir, Ağu. 7. Bir içki. 8. Öldükten sonra baki kalan. 9. Fazlası âşık usandıran.

Geçen sayıdaki bulmacanın halli

Soldan sağa: 1. Hamal, 2. Nil, 3. Zan, Tel, 4. Ses, Kıl, 5. Yay, Ney, 6. Bet, 7. Mekik.

Yukarıdan aşağı: 1. Masaj, 2. Ney, 3. Han, Bit, 4. Mis, Tek, 5. Bal, Tel, 6. Tin, 7. Kelek.

000474

Belki de bu ay tam tekerlek değil, bir kenarında hafif bir yenik vardır. Senin aşkının bir tarafında hafif de olsa, bir yenik bulunmasına tahammül edemem. Onun eksiksiz, pürüzsüz olduğunu gözlerimle görmek ihtiyacındayım. Onun için sustum. Avukatla konuşup, açacağım boşanma dâvasının nasıl bir neticeye ulaşabileceğini öğrendikten sonra hemen harekete geçecektim. Sana ancak o zaman haber vermek niyetindeydim. Hâdiseler benden evvel davrandı. Yine ayni neticeye geldik.

— Yalnız bir mesele var. Sen prensten, dâva açarak ayrılsaydın, tazminat alırdın. Şimdi ise, saraydan eli boş çıktın. Her şeyini benim yüzümden kaybettin.

Fatma, ellerini Feyyazın boynuna doladı, başını arkaya doğru attı, ayın ışıklariyle dolan gözlerini onun gözlerine dikti:

— Bana bak, dedi, yüzüme iyi bak. Güzel miyim?

— Çok güzelsin Fatma! Her zamanki gibi güzelsin.

— Her şeyini kaybeden kadın bukadar güzel olabilir mi? Her şeyim var da onun için böyle güzelim, Feyyaz. Her şeyim sen değil misin? Bir daha bana bu sözü söyleme.

Dudakları uzun, içli bir buse ile birleşti.

Sonra tekrar küpeşteye abandılar, bir müddet sustular, denizi dinlediler. Geminin yardığı sular, gözlerinin önünden, bir şelâle haşırtısiyle geçip uzaklaşıyor, oynaşan ufacık dalgalar halinde gerilerde kalıyordu. Derinden akseden makinelerin uğultusundan başka, gemide ses yoktu. Bu engin sükûnete gömülü, yalnız kendi kalplerinin sesini dinliyerek, ebediyyen böyle gidebilirlerdi.

Gece hayli ilerlemişti. Fakat, ikisi de oradan ayrılmak, gidip yatmak istemiyordu. Bu yarı aydınlıkta, yanyana bulunmanın saadetini öyle kuvvetle duyuyorlardı ki, o anı bir daha ele geçirememekten korkar gibi, yerlerinden bile kımıldamak istemiyorlardı.

Vapur İstanbul limanına girdiği zaman, ikisi de, uzun bir sürgünden yurtlarına dönen, sevgililerine kavuşmak ümidiyle pürneşe insanlar gibi, kalplerinde tatlı bir halecan duyuyorlardı.

Geride bıraktıkları günler artık onları mşgul etmiyordu. Bütün düşüncelerini gelecek günlere, o günlerin getireceği saadete veriyorlardı. İlk günler, aşklarını içine saklıyacakları bir yuva aramakla meşgul oldular. Feyyaz'ın malî imkânları dardı. Fatma'ya, prensin zamanındaki hayatı uzaktan da olsa hatırlatacak bir refah temin etmesi mümkün değildi. Fakat Fatma şimdi maddî endişelerden uzaktı. Feyyaz'ın varlığından başka bir varlık aramıyordu.

Beyazıtta, bir eski zaman konağının apartman haline konulmuş dairelerinden birini kiraladılar, yerleştiler. Bu ev, içindeki eşya, yaşayış tarzları, hattâ Fatma'nın giyecekleri her şey, eskiye nazaran, güneşte kalmış bir fotoğraf gibi soluktu. Buna rağmen, Fatma, kendi içindeki güneşin aydınlığını ve sıcaklığını prenses hayatının debdebesine tercih ediyordu.

On gün, bu eski zaman evinin eski yüzlü duvarları arasında, cennet köşkünde imişler gibi, emsalsiz bir saadetin kucağında yaşadılar. Feyyaz, bu on günlük balayından sonra, bir gençlik iksiri içmiş gibi, bütün gücü ve kuvvetiyle hayat mücadelesine atılmıştı. Aşkının yanı sıra, mesleğinin icaplarına da yer vermeğe başladı, hayatları yavaş yavaş normal bir gidiş aldı.

Fatma, gündüzleri evde yalnız kaldıkça, yaşadığı günlerden kalma bir itiyatla, öğleden sonraki vaktini, bazan çay salonlarında, bazan sinemada geçiriyor, mağazaları dolaşıyor, dostlarını ziyaret ediyordu. Fakat, bu gezintilerden ve vakit geçirme vesilelerinden, eskisi kadar zevk duymamağa başlamıştı. Önce buna hayret etti. Sonra, yavaş yavaş, bunun sebebini anladı. Eski muhiti olan bu yerlerde şimdi, o zamanki prenses Fatma hüviyetiyle gözükemiyordu. Girip çıktığı büyük mağazalar, vitrinlerinde ve tezgâhlarında teşhir ettikleri tuvalet eşyası ile, antikacı dükkânları, prensin zamanında hiç pazarlık etmeden satın almağa alıştığı eski eserleriyle; resim sergileri, apartmanının duvarlarını süslemek için, her beğendiğini teşhirden kaldırtmağa alıştığı tablolarıyle artık ona hitap etmiyorlardı. Elini çantasına, mevcut banknot destesinden para çekmek için değil, en mütevazi ihtiyacını karşılıyacak kadar para bulunup bulunmadığına bakmak için sokuyordu. Günler, haftalar, aylar geçtikçe, ev dışındaki hayatın bu tatsızlığına, ev içindeki hayatın yavanlığı da eklenmeğe başladı.

Fatma, aldığı bir uyku ilâcının sersemliği tedricen geçercesine, şimdiki hayatının biteviyeliği ile, eski günlerinin hareket ve canlılık dolu havası arasında mukayeseler yapmağa başlamıştı. Oturduğu evin eski yüzlü duvarlarını, arasında yaşadığı eşyanın sönük ve çirkin suratlarını, ilk defa görüyordu. Feyyaz'la aralarında sık sık geçen para azlığı lâkırdısı sinirleri üzerinde kötü tesirler yapıyordu. İlk münakaşaları bir rob yüzünden oldu. Sonra bunu daha başka münakaşalar takip etti.

Hava zehirlenmişti. Münakaşa mevzuları çoğaldıkça Feyyaz, dünyada her şeyden fazla kıymet verdiği hazinenin, elinden kaçacağı korkusunu gitgide daha fazla duymağa başlıyor, bu münakaşalarda konuşmaktan ziyade dinlemeği tercih ediyor, gitgide silikleşiyor, gitgide köleleşiyordu.

Hayatları, bir ulu denizin kaprisleri gibi, kâh günlerce sâkin, duru, pürüzsüz geçiyor, kâh, köpük, köpük, göklere yükselen dalgalarla doluyor, fırtınalarla çalkanıyor, uğultular içinde kalıyordu. Bir hafta süren sükûnetli günleri vardı.. O günler içinde, aşklarının ilk anlarını bütün ihtişamı ile yaşıyorlar, kalplerini dolduran aşkın derinliklerinden, hayat iksiri bulup çıkarıyorlar, o iksirle mest, sevişiyorlardı. Sonra, bu ihtiras anlarını, nereden estiği bilinmeyen korkunç bir fırtına süpürüp götürüyordu.

Fatma, bu fırtınalı günlerde, yalnız kaldığı zaman, kendi ruhunu tahlil etmek ihtiyacını duyuyordu.

Feyyaz'ı seviyordu, bu muhakkaktı, hâlâ seviyordu. Kendisini bu adama doğru çeken cazibe, bugün el'an eskisi kadar kuvvetle mevcuttu. O halde, ikide bir, için den yükselen, mâni olamadığı bu isyan, bu haykırma, bu hakaret etme ihtiyacı nereden geliyordu? Hayatlarını kendi istekleriyle birleştirmiş değiller miydi? Feyyaz'ı Prense tercih ederken, bu iki erkek arasındaki maddî farkları, Feyyaz'ın parasızlığını, prensin zenginliği ile kıyas kabul etmiyecek kadar düşük malî durumunu, ihtiyaçlarının asgarîsini tatminle yetinmek zorunda kalacağını, bütün bunları düşünmüş, hesaplamış, önceden kabul etmiş değil miydi?

İsyanının, Feyyaz'ın şahsına değil, onun parasız bir insan olmasını icabettiren kendi talihsizliğine karşı olduğunu anlıyordu. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Feyyazın aşkı her şeyi unutturacak, her şeyin yerini tutacak sanmıştı. Ne kadar aldandığını şimdi anlıyordu. Lükse, alâyişe, süse ve paraya düşkün yaradılışının, saman alevi parlayıp sönercesine, bir sevgilik devre için fasıla verdiği ihtirasları, için için yine tutuşuyordu.

Acaba yakın bir gelecekte Feyyaz'la mukadderatlarını ayırmaları mı icabedecekti? Gidiş onu gösteriyordu. Fatma, aşkı ile mizacıntn ihtiyaçları arasında mukayeseler yapıyor, bu iki kuvvetli şeyden hangisini feda edebileceğini kestiremiyordu. Bir tarafta, Feyyaz'ın belki de ebediyyen değişmeyecek olan malî vaziyetinin cılızlığı ile birlikte ona karşı duyduğu kuvvetli aşk; öte yanda, Feyyaz'dan uzak ve ayrı, erişilmesi mümkün zengin ve yüksek bir hayat vardı.

Fatma, aşkın ilk ateşli anları geçtikten sonra, Feyyaz'ın sâkin, durğun, tevekküle meyyal mizacı ile kendi havai, ateşîn yaradılışı arasındaki farkı zaten görmüştü. Birbirine bu kadar zıt iki insanın bir arada yaşaması yine de mümkün olurdu. Fakat, onun bu ateşli mizacını körükleyen bir hâdise, işi karıştırmıştı.

Feyyaz, İstanbula gelip eski muhitini tekrar bulunca, prensle tanıştıktan sonra bir parça ihmal ettiği arkadaşlarını haftada bir gün eve toplamağa başlamıştı. Bu toplantılar, ilk zamanlarda, eskiden olduğu gibi daha ziyade ilmî mahiyette idi. İkindi vakti toplanıyorlar, biraz tıptan, biraz felsefeden konuşuyorlar, küçük çapta bir akademi kuruyorlardı. Bu toplantılarda Fatma bulunmuyordu. Evin vaziyeti, kalabalık misafir geldiği zaman ağırlamağa müsait olmadığı için, Fatma o toplantı günlerinde evde hiç bulunmamağı tercih etmiş, o da, günü, kendi ahbaplarını ziyarete ayırmıştı. Sonra, Feyyaz bir gün Fatma'ya şu teklifte bulundu:

— Bizim toplantılara sen de iştirâk etsen, diye düşünüyorum.

(Devamı var)

000475

DÜNY

— Niçin ağlıyorsun yavrum?

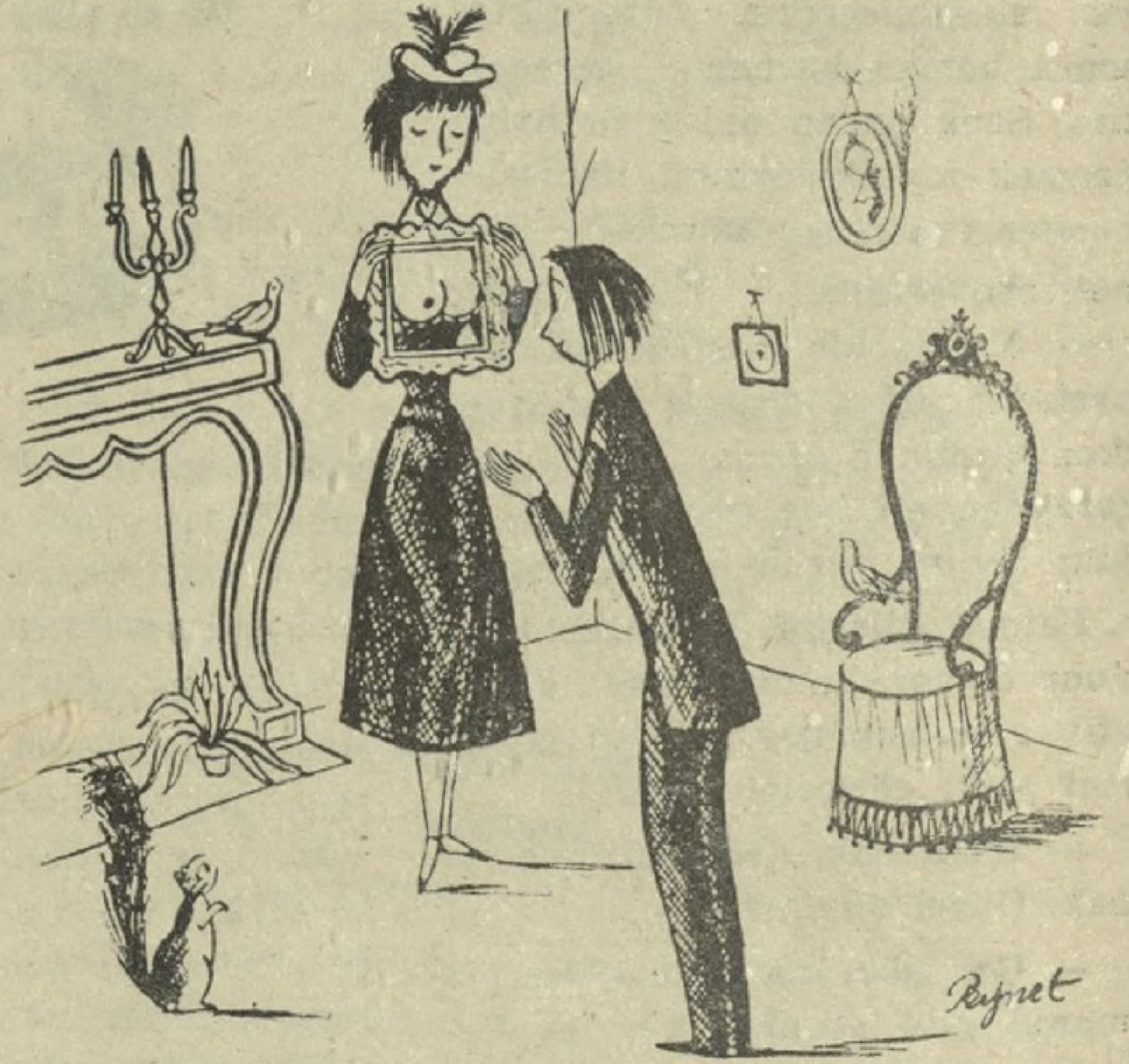
— Babamla annem bugün evleniyorlar, beni düğüne davet etmediler!..

— İl Travaso —

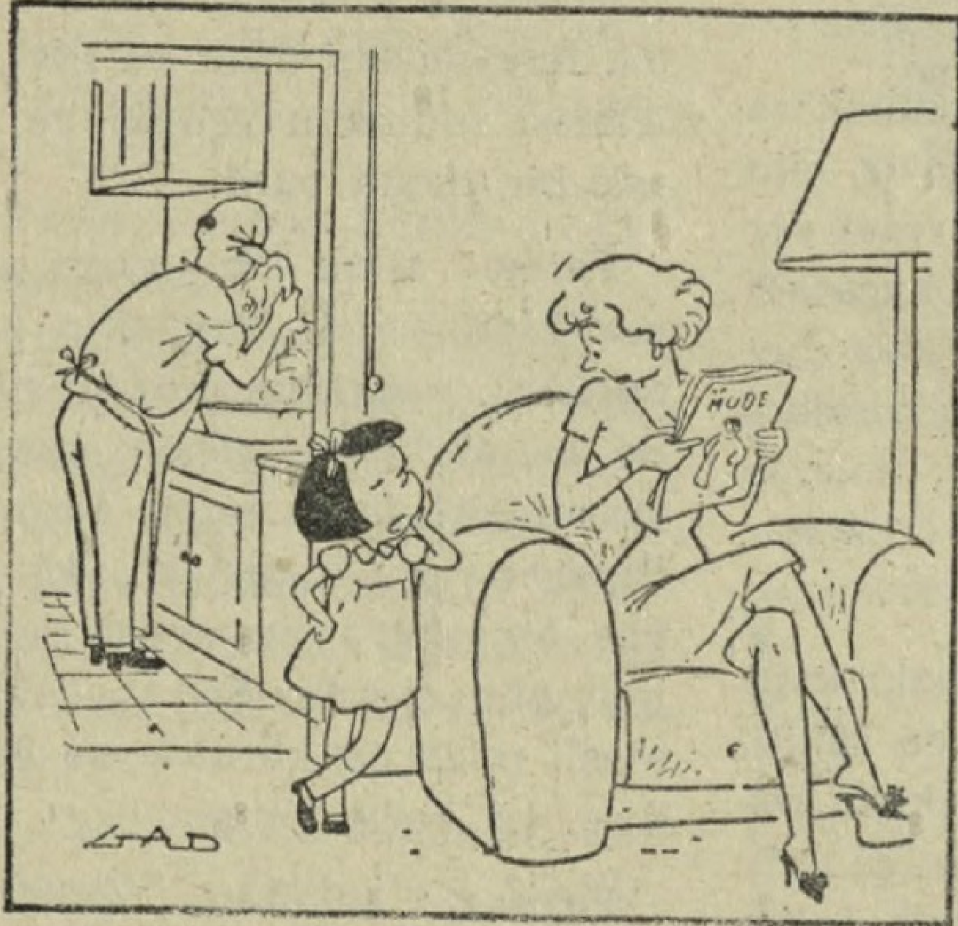
— Babam bir paket sigara istiyor, geçerken parasını verecek!.

— İl Travaso —

— Harikulâde tablo, canlı denecek kadar güzel... Elime almama müsaade eder misiniz?..

— Le Rire —

— Anne, acaba babam gibi bir koca bulabilecek miyim?..

— İci Paris —

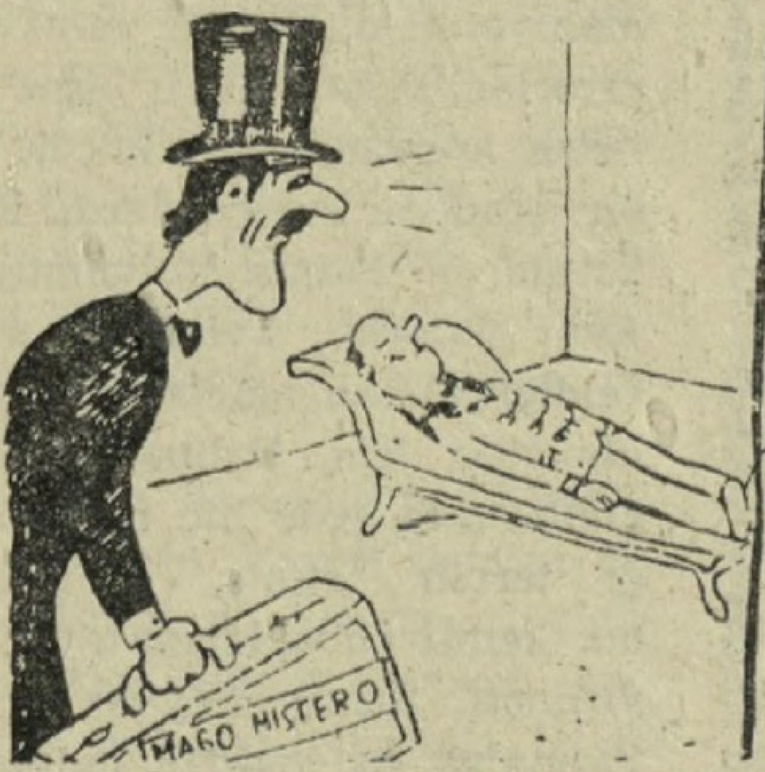
— Yoook, bu kıyafetinle seni yanımda götüremem!...

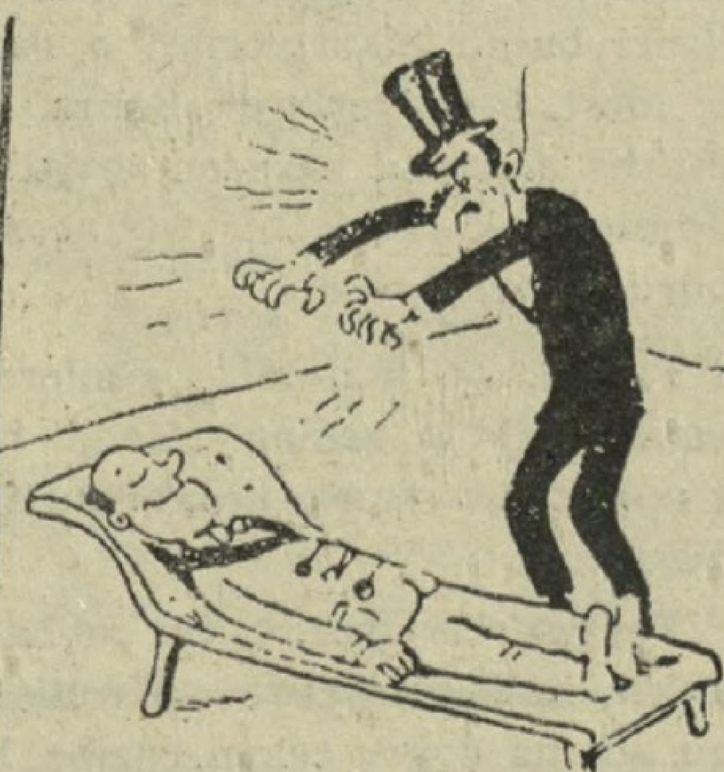
— İl Travaso —

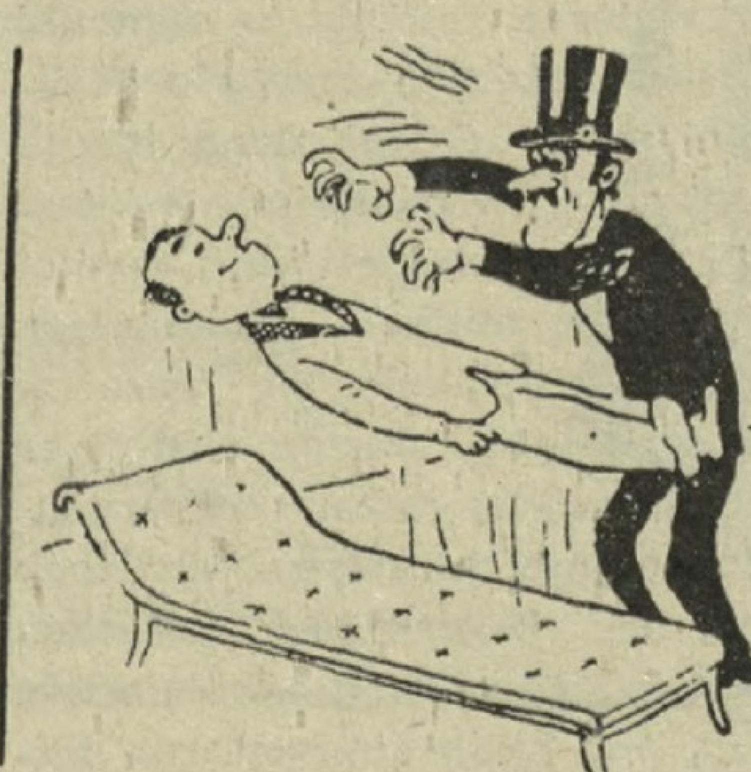

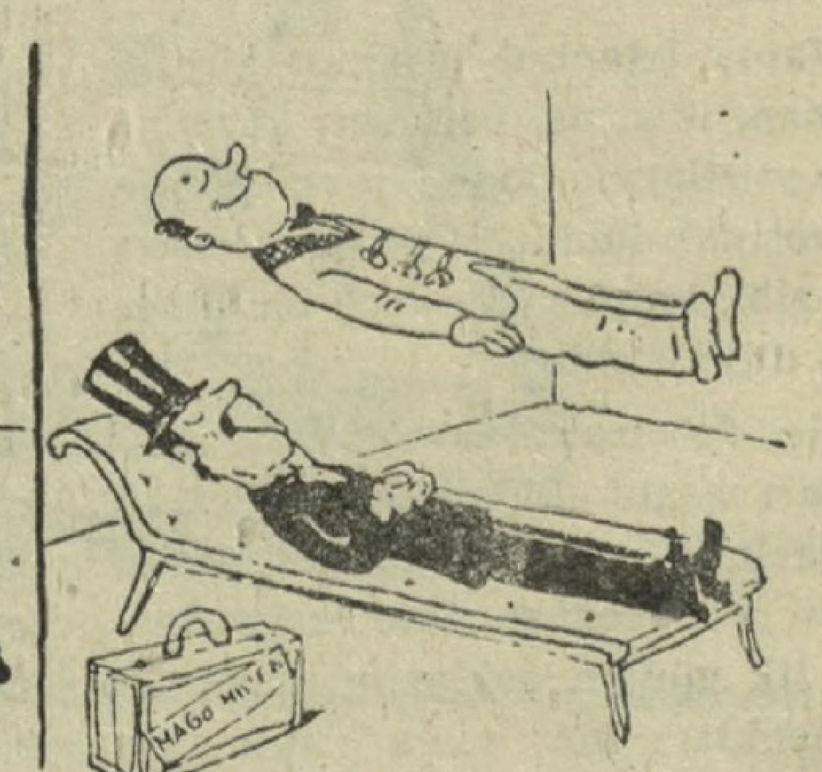
— Lûtfen biraz miyavlayınız!...

— İl Travaso —

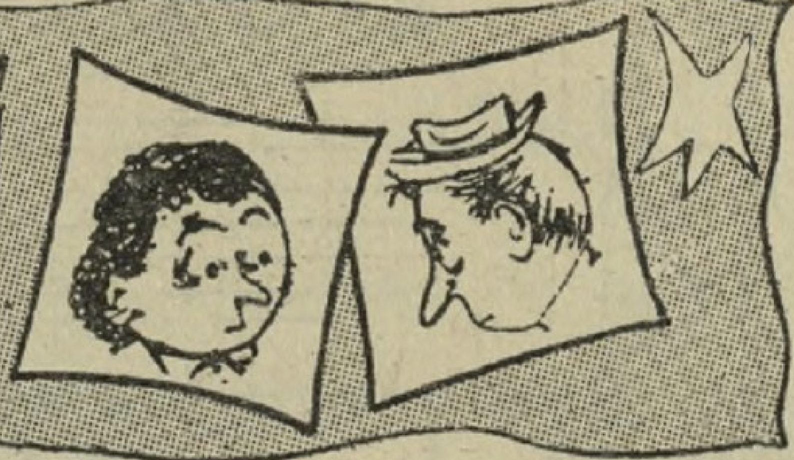

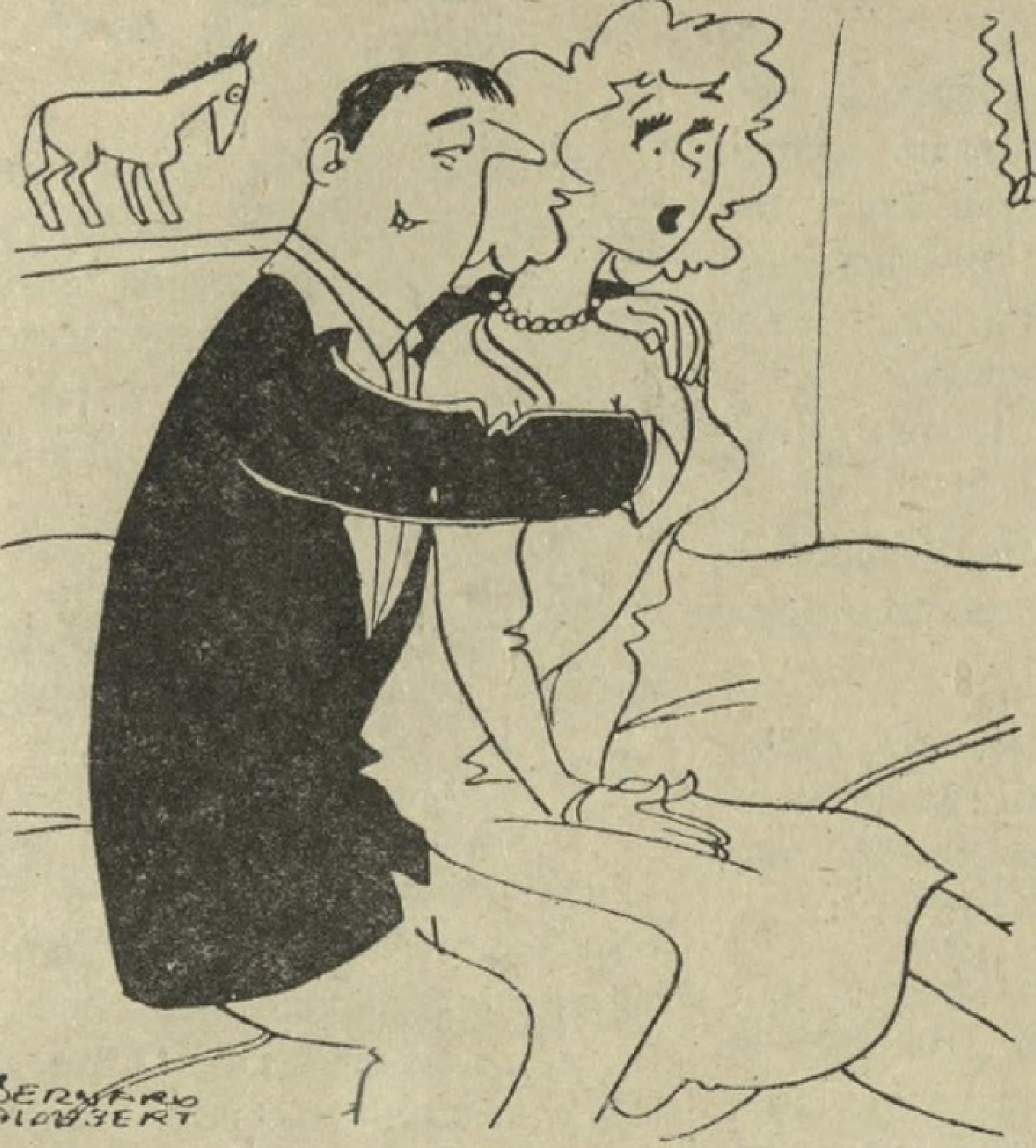
YAZISIZ!..

— İl Travaso —

000476

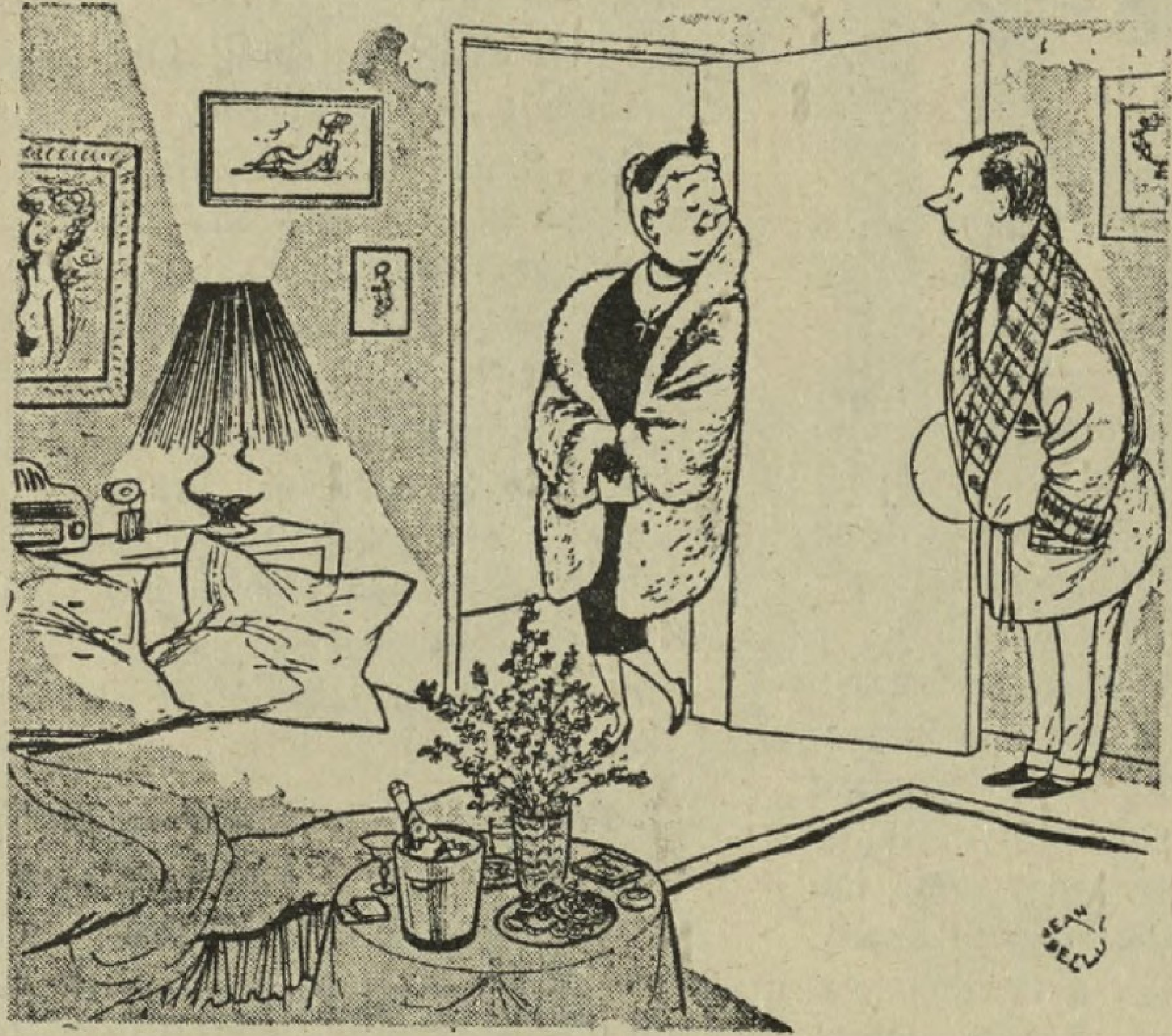
KARİKATÜRLERİ

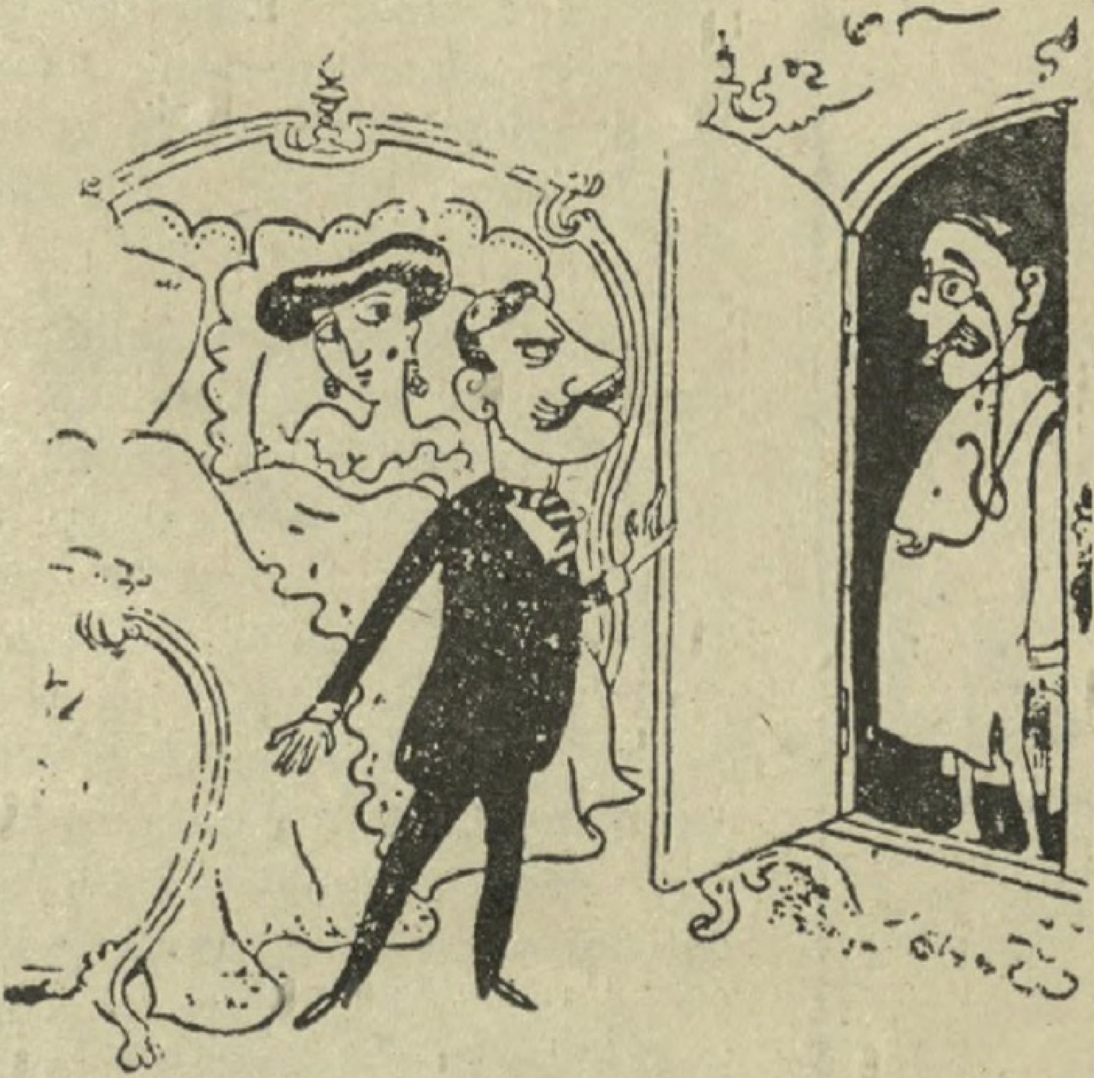
— Sizin için kalpsizdir diyorlar, bakayım doğru mu?..

— Fou Rire —

— Kızım biraz rahatsız, bu gece gelemiyecek, yerine beni gönderdi!...

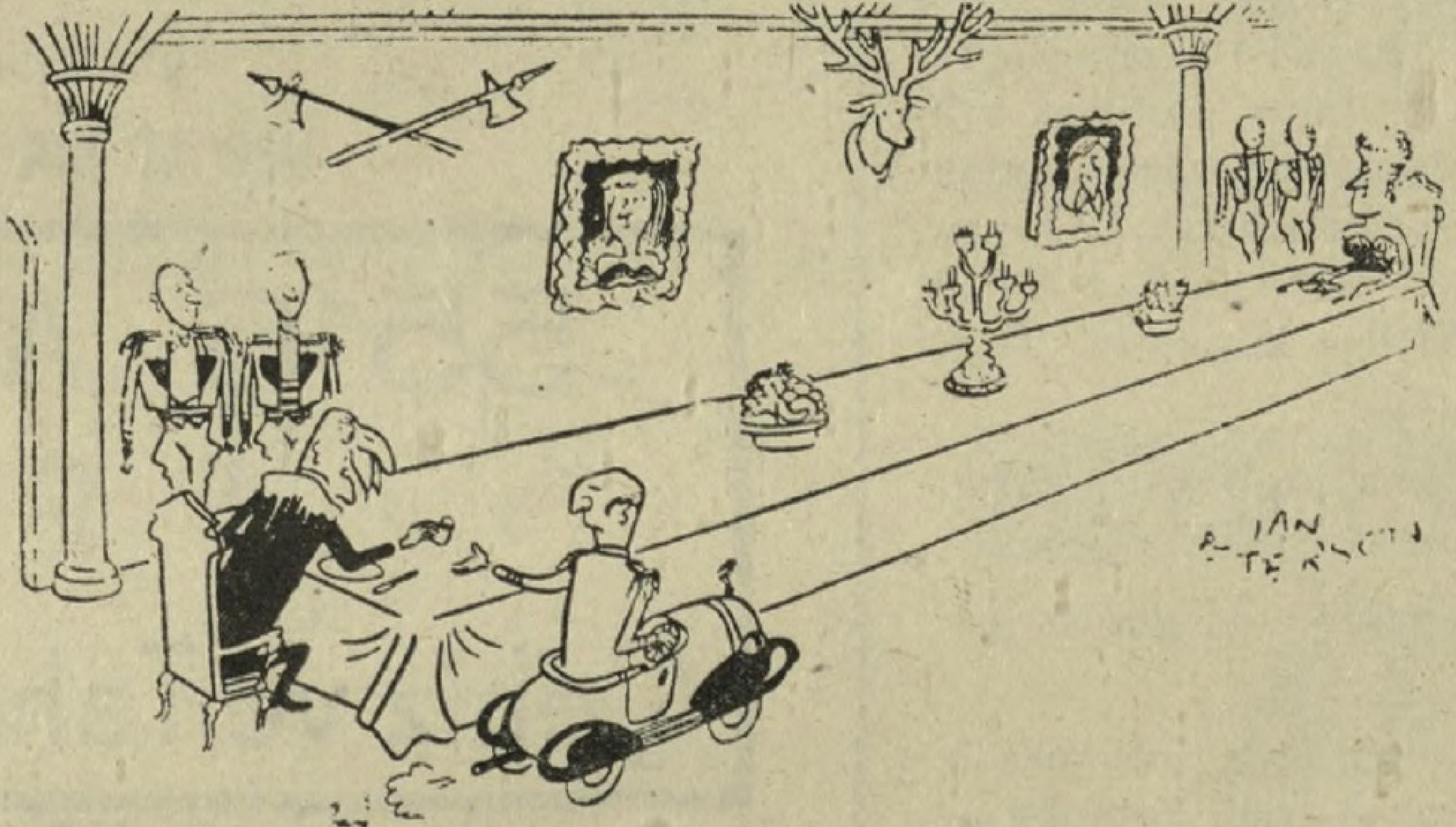
— France Dimanche —

— Alçak Sen kimsin?.

— Affedersiniz, kocasıyım!...

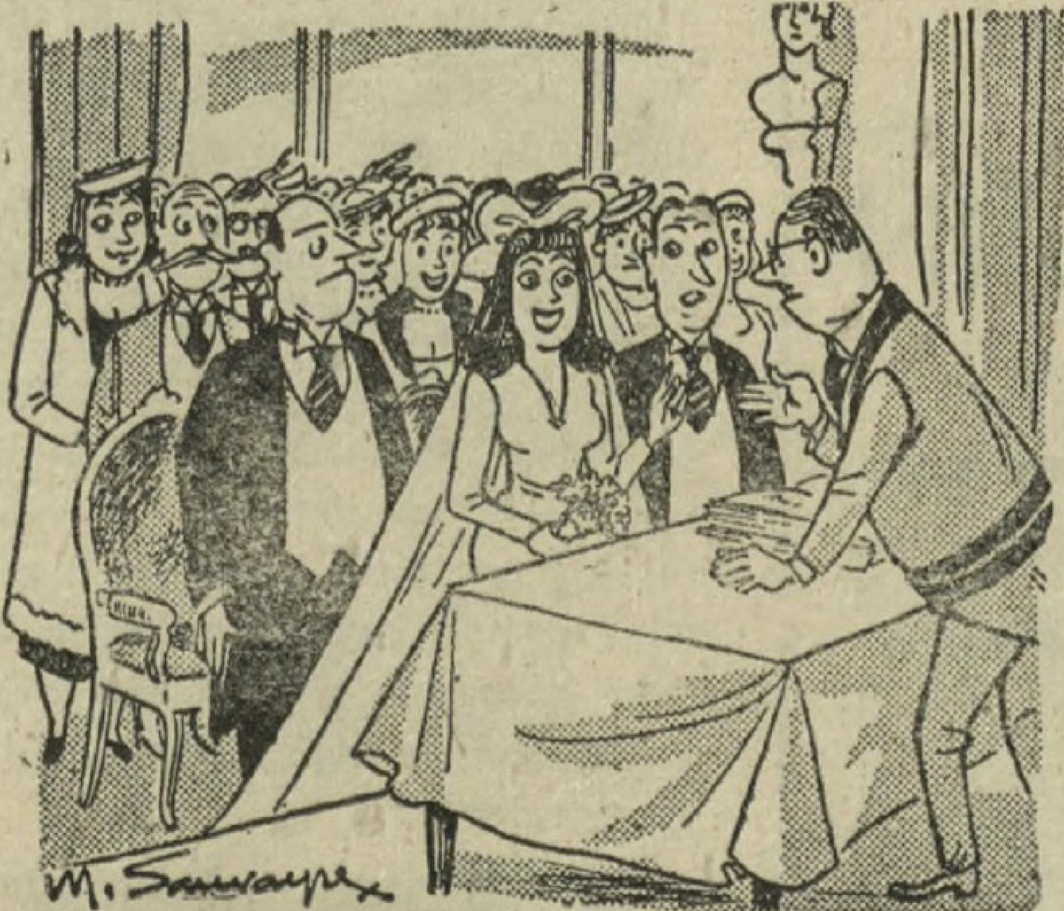
— İl Travaso —

ESKİ KİBARLAR :

— Garson, lûtfen tuzluğu kontese takdim ediniz!...

— İl Travaso —

Nikâh memuru — Bayanı zevceliğe kabul ediyor musunuz?

Gelin — Elbet ediyor, iki sene peşimde koştu!..

— İci Paris —

YAHUDİLER AHRETTE :

— Beni, Ruslar Almanlardan kurtaramadıkları için geldim... Ya sen?

— Ben de kurtardıkları için!...

— İl Travaso —

- 000477

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahi Roman : 15

Pastırma kralı Yohan'dan o akşam bir telgraf daha gelmişti. Milyoner, ertesi gün yola çıkaca ğını haber veriyordu. Telgraf şöy le yazılmıştı: (Gülüm istoper mal larımızın nefasetini ve zelletini goren Billeşik Emeriga ordusu, satınalma gomisyonu kapalı zarf açık eğsiltmesi münagasasının iha lesini neğini bizim üzerimize yıh tı istoper Teslim tesellüm mamelesi bitamam nihayete ermiştir istoper yarın yola çıhıyorum istoper, Yeşilkoye gadar gelip nafile yere beyhude otomobil masarifati itme istoper gözlerinen, yanahlarından bus iderim istoper sevgili zevciniz. Billeşik Emerika pastırma kıralı Yohan.)

Telgrafı Turistik Palas oteli tercümanı Rafael'e vermişlerdi. Rafael bu telgrafın pastırma kra lından geldiğini anlayınca, okuduk tan sonra belirsizce tekrar yapıştırmak üzere açmış, hemen Abdul lah beyefendiye koşmuştu. Telgrafı ona uzattı:

— Pastırma kralı yarın değil, öbürgün burada, dedi.

Telgrafı patron da gözden geçirdi:

— Hay dilini eşek arısı soksun, herif, diye söylendi. Yahu bu ne hödük şey be!

— Öyledir, patron. Ama siz onun diline bakmayın, para harcamasını bilir.

— Belli. Karısına otomobil mas rafı etme demek için tâ Amerikadan telgraf çekmiş.

— Para harcamısını bilir diyo rum ya size. Karısına bu tavsiyede bulunmak için verdiği telgraf parası, buradan tayyare mey danına gidip gelme otomobil parasından daha fazla tutumuştur.

— Sahi öyle. Şey, Rafael, şu istoper ne demek Allak aşkına? İkide bir istoper diyor. Yani, ba yan Higgins'e, rahat dur, müna sebetsizlik etme mi demek istiyor?

Rafael güldü:

— Hayır efendim, dedi. Telgraf lisanında nokta yerine geçen bir kelime vardır: Stop. Kral hazretleri bu kelimeyi kullanmak istemişler. Stop onun, eşek arılarına ziyafet diye ikram ettiğiniz dilin de, işte böyle istoper oluyor.

— Ha, şimdi anladım! Herif yazdığı gibi konuşuyorsa, kral de meğe bin tane şahit ister. Neyse, sen sağa sola icabeden emirleri ver, şu istoperi iyi ağırlıyalım.

— O ciheti merak etmeyin.

Abdullah bey, pastırma kralının yola çıkmak üzere olduğu ha berini alınca, hemen Hanife hanımı aramış, bulmuştu :

— Geliyor, dedi.

— Ne geliyor?

— Pastırma kralı yohu! Al, telgrafı oku da bak.

Hayganoş'a kendi eliyle vermek üzere alıkoyduğu teğrafı Hanife hanıma uzattı. Hanife, telgrafı okudu, mücevherler çalındığı gün denberi zembereği bozulmuş bir saat gibi gayri muntazam tıkırtı larla atmağa başlayan kalbi bir kere daha hopladı. Elinden gelse, bu uğursuz herife bir kelime lik telgraf çekecek, onun bu istoperli geliş haberine bir tek (istoper!) le cevap verecekti.

Abdullah bey, kimbilir kaçıncı defa olmak üzere tenbihini tekrarladı:

— Aman karıcığım, mücevher lerinin hepsini takmağı unutma ha! Malûm ya gelen kraldır. Törenle karşılamak lâzım.

Hanife hanım. kuruyan dilini, daha fazla kuruyan damağında dolaştırıp cevap veremedi. Yalnız, talihsiz başcağızını sallamakla iktifa etti.

1953 Yılında

HER AY BİR ÇEKİLİŞ

5516 ALTIN
4 EV ve Para
Çehiz ve Tahsil Masrafı

350.000
Liralık İkramiye

Bir Müşteriye 2000 ALTIN

Bankamızda en az 150 liralık bir hesap açtırınız veya hesabınızı 150 liraya çıkarınız.

Posta ücreti Bankamıza ait olmak üzere her yerden mevduat kabul edilir.

AKBANK

İstanbul, Yeni Postahane Caddesi No. 47

Zavallının gözüne, o gece uyku girmedi. Ertesi gün, akşama kadar, dalgın dalgın orada burada dolaştı. O geceyi de kâbuslar için de geçirdikten sonra, bitap bir halde, pastırma kralını karşılamağa hazırlandı.

Uçağın gelip gelmediğini Yeşilköye telefon edip sormuşlar, geldiği haberini alınca karşılama törenine hazırlanmışlardı.

İki saat sonra, tekmil palas müstahdemleri, başlarında patron olmak üzere, cümle kapısının önünde birikmişti. Kâtip Nazir, elinde bir kâğıt tutuyor, hoş geldiniz hitabını okumağa hazırlanıyordu. Bu hitabeyi kendisi yaz mıştı. Şiir meraklısı idi. Arasıra, çoğunun vezni ve kafiyesi, eksik dirhemli esnaf terazisine benziyen beyitler düzerdi. Kral şerefine bu sefer, ilham perisini, kanat larını yolarcasına zorlaya zorlaya düzgünce bir şey çıkarabilmişti.

Daktilo Müşerrefin elinde bir çiçek demeti vardı. Üzerinde, okunuşu Amerikayı hatırlatan, fakat kral hazretlerinin anlayıp an lamıyacağı pek bilinmediği için, Türkçe okunuş şekliyle (Velkom) yazılı bir kordelâ bağlı bu çiçek demeti, güllerden yapılmıştı. Buluş Rafael'indi. Telgrafında, karısına hep (gülüm) diye hitabeden milyonere gülden yapılmış bir demet vermeği, Rafael, aklınca, imalı bir zarafet eseri saymıştı. Sadettin, palasın detektifi olduğunu anlatmak için, eline Şarlok Holmesvari bir pipo almıştı.

Otomobil kapının önünde durdu. Pastırma kralı Yohan, arabadan indi, kendisini kapı önünde bekleyen kalabalığı görünce evve lâ bir şaşaladı. Fakat bu şaşkınlığı çok sürmedi. Daha doğrusu, adam, şaşkınlığını devam ettirme ğe vakit bulamadı. Daktilo Müşerref hemen ilerlemiş, çiçek de metini uzatmış, Velkomu bastırmış, arkasından, kâtip Nazir, elin deki kâğıdı açıp okumağa başlamıştı. Şimdi hepsi ayakta, onu dinliyorlardı.

Nazir, sesine titrek bir ahenk vererek, münasip yerlerde kelimeleri uzata uzata okumağa başladı:

(Devamı var)

000478

ŞANS

SERVET REFAH EMNİYET

İŞ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

İHAP HULUSİ İSTANBUL

24 EV ★ 1.000.000 LİRA

EV OTOMOBİL APARTMAN

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

BEDRİ KÖRTEN

SÜMERBANK

FREDO Çocuk pudrasını
Bütün anneler kullanır

FREDO ÇOCUK PUDRASI

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.

Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

★

Telefon

21811

SEK VERMUT

TURAL

Öksürüğü

Keser !

Bütün ağrılara karşı

Kininli

GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN

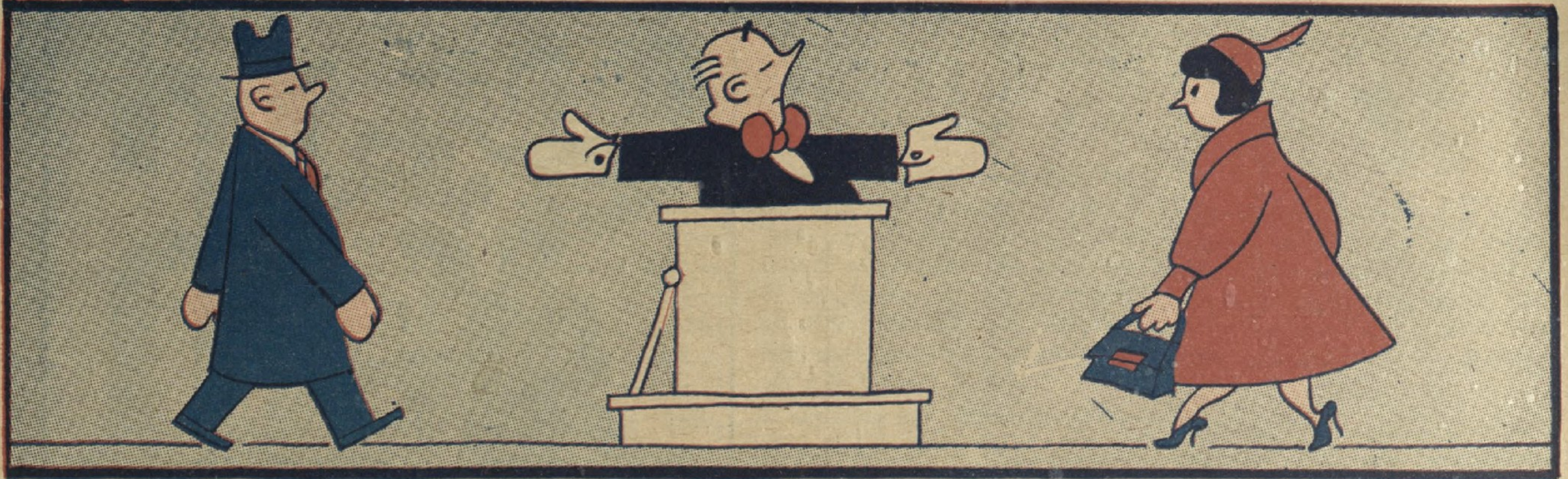
GRİPİN

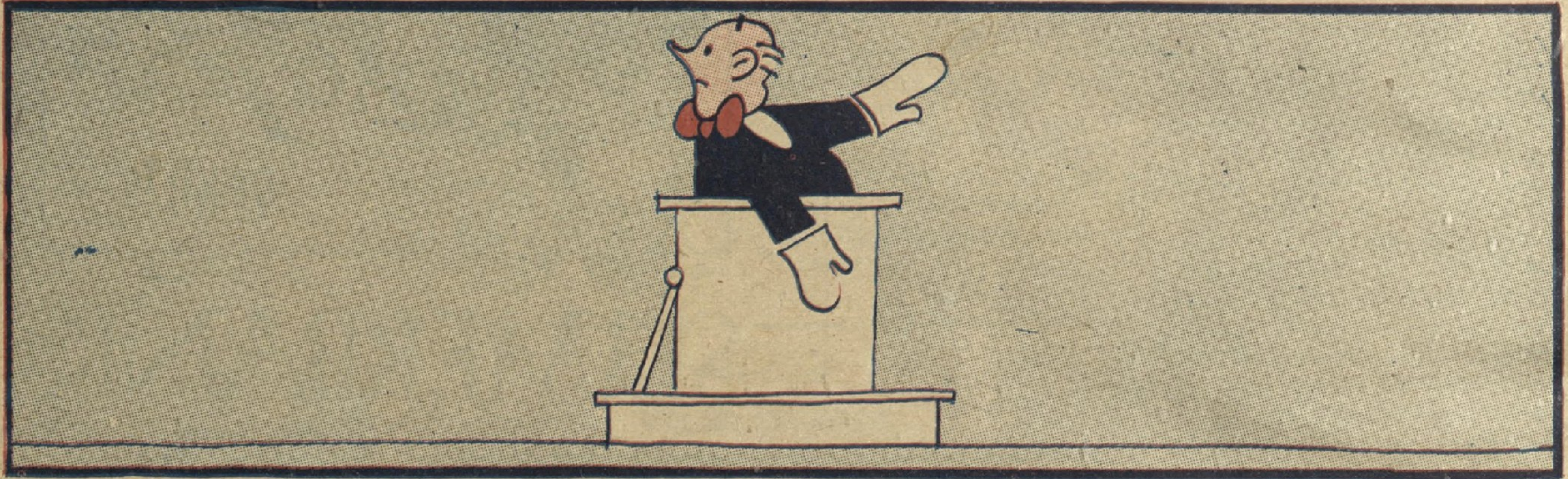
133

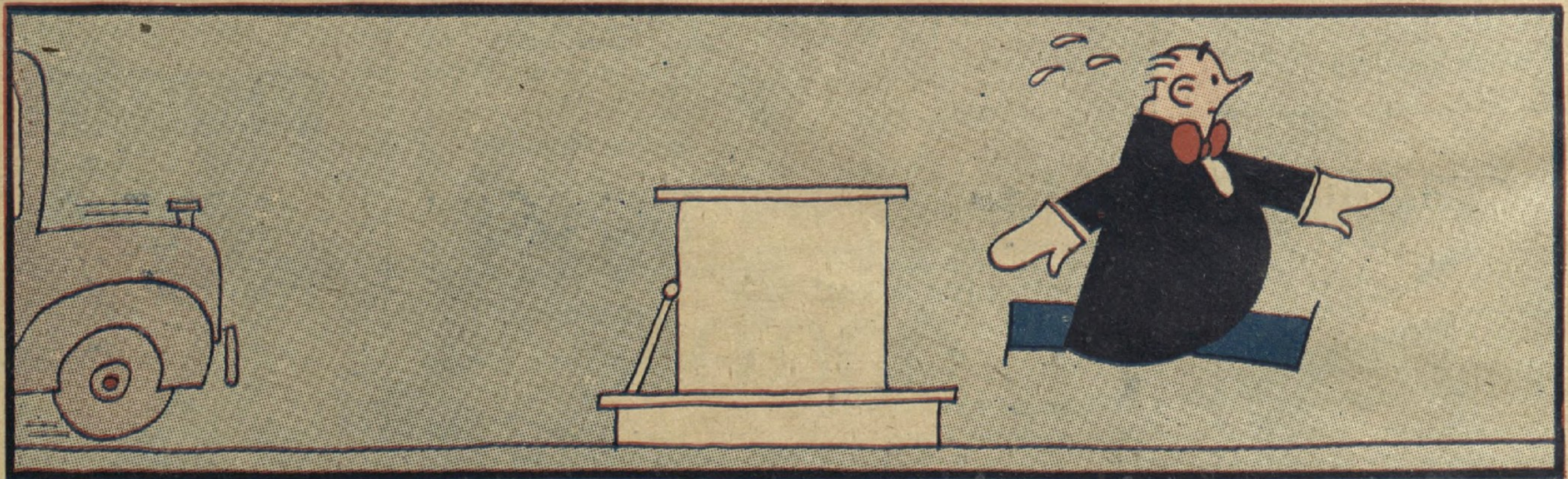
faal

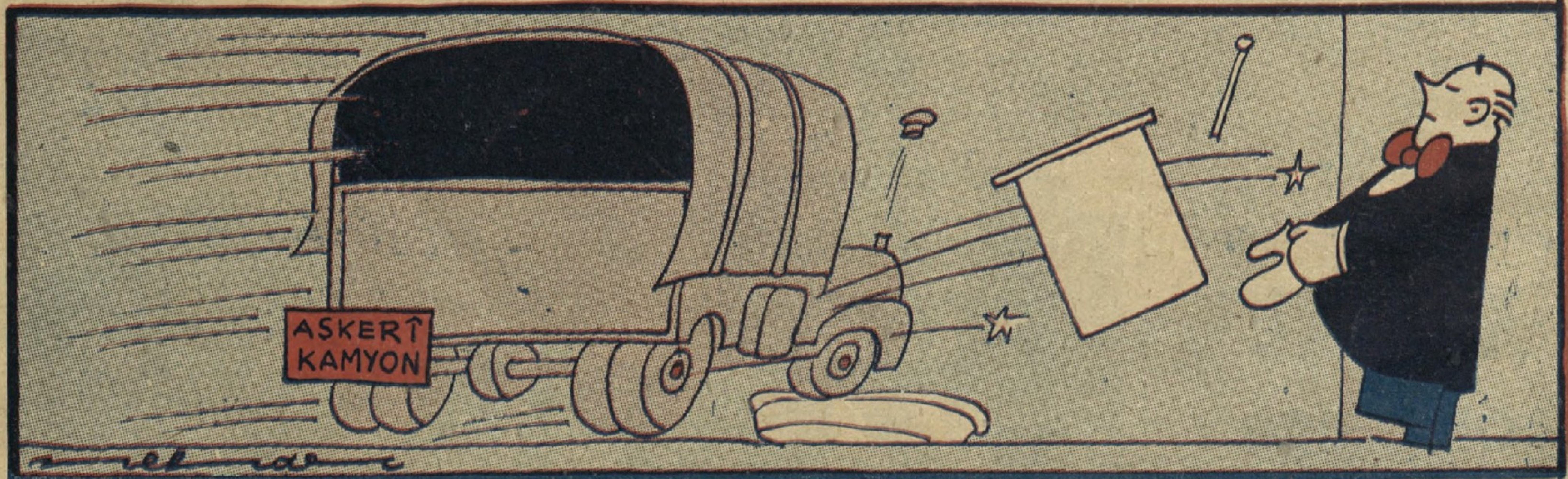
000479

AKBABA

Üstad seyr-ü sefer memuru!.

000480